

မောင်စိန်ဝင်း

အနုပညာရှင်ဆီ

ပုံနှိပ်ကုန်

မင်းတတ်နိုင်တဲ့ အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်မှုကို
ကမ္ဘာကြီးအတွက် ပေးလိုက်ပါ။ အကောင်းဆုံးအရာကို
မင်းပြန်ရလာလိမ့်မယ်. . .တဲ့။

သည် လိုစွဲမြဲစွာ ယုံကြည်ခဲ့မိသည် ပဲ။ သည် ယုံကြည်မှုဖြင့်အရာရာ
ကိုလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည် ပဲ။

မွေးဖွားသည် မှ ဘဝကို စသည် . . .၊ အသက်လေးဆယ်မှ ဘဝကို စ
သည် . . . အမျိုးမျိုး ကြားခဲ့ဖူးသော်ငြား နှင်းဆီဖြူ၏ ဘဝသည် ကား သူ
ကိုတွေ့သည် မှ စခဲ့သည် ဟု နှင်းဆီဖြူက ယုံကြည်ထားခဲ့သည် လေ. . .
။

သည် ယုံကြည်မှုဖြင့်ပင် သူသည် နှင်းဆီဖြူ၏ ဘဝ၊ နှင်းဆီဖြူ၏ က
မ္ဘာ ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ ကမ္ဘာကြီးအတွက်အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်
မှုတွေကိုပေးချင်ခဲ့သည့် နှင်းဆီဖြူကသူ့အတွက်လည်း အကောင်းဆုံး
အတတ်နိုင်ဆုံးဟု ထင်ရသည့် အရာတို့ ကိုဖြည့်စွမ်းခဲ့တာပါပဲ။

အကောင်းဆုံးအရာကို သူနှင့်ပတ်သက်၍ ပြန်မရခဲ့ပါလားဟု သိချိန်
၌ မေတ္တာဖြင့် ဖုံးဖိကွယ်လျိုးနေသော မာနသည် တစ်စစ အညွန့်လူ ရှင်
သန်ခဲ့ပြီလားမသိ။

မာနမီးလျှံဖြင့် ရင်သည် အတိုင်းမသိပူလောင်လှပါဘိ။

*

လောက၌ သီလဂုဏ်သည် လည်းကောင်း

သန့်စင်သော သစ္စာဂုဏ်သည် လည်းကောင်း

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ သနားကရုဏာတို့ သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။

(ဝဋ္ဋသုတ္တံ)

*

တစ်ပတ်မှာ ခြောက်ရက် အလုပ်ကိုပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ခဲ့ပြီး တနင်္ဂနွေတစ်ရက်မှာ သူနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောရခြင်းဖြင့်ပင် ဘဝဆိုတာထင်သလောက် ကြမ်းတမ်းခြင်းမရှိသေးဟု နှင်းဆီဖြူကထင်သည်။ ။

တနင်္ဂနွေဆိုလျှင် နှင်းဆီဖြူ၏ အဆောင်သို့ သူရောက်လာနေကျ။ ပြီးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဒါမှ မဟုတ် လည်း စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောလို့ ရသည့် တစ်နေရာကိုသူ့ကားက လေးနှင့် သွားနေကျ။

လက်မှ နာရီကို နှင်းဆီဖြူခဏခဏကြည့်ရင်း နာရီမှားနေသလားဟု သံသယစိတ် ဝင်သေးသည်။ ။ အချိန်ကို လေးစားတန်ဖိုးထားတတ်သူမို့ သည် လောက်နောက်ကျစရာမရှိ။ ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိပြီလားတွေးရင်း ရင်ပူသည်။ ။

အဆောင်ရှေ့ကံ့ကော်ပင်ကိုကျော်၍ အဆောင်ဝင်းတံခါးဆီအကြည့်ပို့သည်။ ။ အဆောင်ဝင်းထဲမဝင်ဘဲထိုးရပ်လိုက်သည့် သူ့ကားကိုရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရတော့ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စိတ် ဖြစ်၏။ အဆောင်ဧည့်ခန်းဆီမှ ကြားနေရသည့် သီချင်းအလိုက်ကို နှုတ်မှ ညည်းရင်း အဆောင်ပေါ်မှ

ဆင်းသည် ။

ဝင်းဝမှာ ရပ်ထားသည့် ကားအနီး မရောက်မီမှာ ပင် ကားနားမှာ ရပ်နေသူကိုတွေ့၏။ အံ့ဩစိတ်က ပြည့်လျှံသည် ။ သိချင်စိတ်က ခြေလှမ်းကို ပိုသွက်စေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် မလာဘဲ သူ့အလုပ်မှ တပည့်ကလေးကို ဘာကြောင့် လွှတ်လိုက်ရတာလဲ။

ဘာကိစ္စ အရေးတကြီး ရှိနေလို့ ပါလဲ။

“ဆရာက မနှင်းဆီကိုလိုက်ခဲ့ပါမှာ လိုက်တယ်”

အနားရောက်ခိုက် ဘာမှ မမေးရခင်မှာ သူ့တပည့်လေးကလှမ်းပြောသည် ။

“ကိုထွဋ်က ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်...”

ရှေ့ချထားသည့် ဖားလျားဆံပင်ကိုလက်ဖြင့်ကိုင်ရင်း မေးလိုက်မိ၏။

“သူ အရေးတကြီး ကိစ္စရှိလို့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်ထားလို့ ပြောတယ်”

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသေးသောသူ့အခန်းကိုလိုက်သင့်မလိုက်သင့် ချင့်ချိန်နေမိသည် ။ တစ်ပတ်မှာ တစ်ခါသာဆုံတွေ့ရသည့် ချစ်သူနှင့် တွေ့ခွင့် ဆုံးရှုံးသွားမှာ ကိုလည်း နှမြောနေမိသည် ။ သူလည်း တွေ့ချင်လွန်းလို့ သာ ကားလွှတ်ခေါ်ခိုင်းတာနေမှာ ပေါ့ဆိုသည့်အတွေးက လိုက်သွားချင်သည့်စိတ်ကို အားပေးနေသလို...။

“လိုက်ခဲ့မယ်လေ...”

ပြောရင်း နှင်းဆီဖြူကကားနောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီးတက်လိုက်၏

ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတို့ က သေသပ်သန့်ရှင်းနေသည် ဟု အတွေးရောက်သည် ။ ဘေးဝဲယာ မြင်ရသည် တို့ မှာ ဆေးအသစ်သုတ်ထားမှုဖြင့်သစ်လွင်နေသေးသည် ။ လမ်းမကြီးဝဲဘက်ကို ချိုးကွေ့ပြီး တိုက်တန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ လုံချည်ကိုစန့်စန့်ရနံ့ရနံ့ ဖြစ်အောင်ပြုသည် ။ ရှေ့ဆီကျနေသောဆံပင်ကို နောက်သို့ပို့၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆံပင်ကိုသပ်တင်၏။

“လာ...မနှင်းဆီ”

ကားခေါင်းကို ကွေ့လာရင်းသူ့တပည့်လေးကခေါ်သည် ။သူ့တပည့်လေးနောက်မှ လိုက်သွားမိ၏။ ဓာတ်လှေကားထဲရောက်တော့ နံပါတ်လေးအထပ်ကို ခလုတ်နှိပ်တာသတိထားမိပြန်သည် ။

ဓာတ်လှေကားတံခါးအပွင့်မှာ လှမ်းထွက်လိုက်သည် ။ ညာဘက်ချိုးပြီး ကော်ရစ်တာအတိုင်း လျှောက်သည် ။ အခန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်းရှေ့မှ လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်စဉ်တံခါးမကြီး၏ ချောင်းကြည့်ပေါက်ကလေးပွင့်လာတာမြင်သည် ။ သေးငယ်သောအပေါက်အကျဉ်းကလေးထဲမှာ ရုတ်တရက်တွေ့ရသော မျက်ဝန်းတောက်တောက်ကိုပင်သူ့မျက်ဝန်းဟု နှင်းဆီဖြူမှတ်မိနေသေးသည် ။

ခဏအကြာမှာ တံခါးပွင့်လာ၏။

“နှင်းဆီ လိုက်မှ လိုက်ပျံ့မလားလို့ ”

“တွေ့ချင်တော့လည်း လိုက်လာရတာပေါ့”

“ဝင်လေကွာ...”

“မဝင်တော့ဘူး ဆရာ၊ ဆရာ ဘာခိုင်းဦးမလဲ”

“ခိုင်းစရာတော့ မရှိတော့ဘူး၊ ရုံးတော့ သွားလိုက်ဦး၊ ဦးထွန်းအောင်မြတ်ကို ပြောစရာအားလုံးတော့ ပြောပြီးပြီ”

“ဦးထွန်းအောင်မြတ် လာသွားပြီလား...”

“လာသွားပြီ၊ မင်း ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာဘူး ၊ ရောက်လာတာ...”

”

သူချိန်းထားသည့်သူ ရောက် လာပြီးပြီဆိုတာနားလည်လိုက်၏။ ဆက်တီဆီအကြည့်ကို ဝေ့ထားမိသည် ။

“ဒါဆို ကျွန်တော်သွားမယ်”

“အေး...အေး”

တံခါးပိတ်သံကြောင့် ဧည့်ခန်းမှာ ဆွဲချိတ်ထားသည့် သူဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေရာမှ အာရုံပြောင်းသွား၏။

“ထိုင်လေ နှင်းဆီ...”

ဆက်တီဆီ လျှောက်သွားရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

★

“ကိုထွဋ်ကို သိပ်တွေ့ချင်လို့ လိုက်လာတာ၊ ဒီလိုအခန်းတစ်ခုထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းမတွေ့သင့်ဘူး ဆိုတာ နှင်းဆီသိတယ်”

ဘေးကပ်လျက်ခုံမှာ

ထိုင်နေသော

သူ့မျက်နှာကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်းပြောသည် ။ စူးရှသော သူ့အကြည့်ကို လွှဲဖယ်ရင်း မျက်လွှာချ၏။ သူ့ထံမှ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချသံ ကြားသည် ။

“နှင်းဆီရယ် . . .ကိုထွဋ်လည်း နှင်းဆီကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ။ ချိန်ထားတဲ့ သူကလည်း အခုလိုစောစောလာမယ်ဆိုတာမသိရဘူးလေ . . .”

“ညနေ အိမ်ပြန်ရမှာ မဟုတ်လား”

မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်းမေးတော့ ခေါင်းညိတ်ဖြေသည် ။ နှင်းဆီနဲ့ ကိစ္စကို အိမ်ကိုဖွင့်ပြောလိုက်လို့ အိမ်က စိတ်ပူနေတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းအိမ်ပြန်နေဖို့ ပြောနေပြီဟု ယခင်အပတ်က သူ့စကားကိုပြန်ကြားယောင်မိသည် ပဲ။

သဘောမတူနိုင်လို့ ရန်ကုန်လှမ်းခေါ်ပြီးကာမှ ထိုမိန်းမကရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး သူတို့ သားနှင့် တွဲနေပြီဆိုတာသိတော့ မိဘကစိတ်ပူသည်ဆိုတာဘာမှ မဆန်း။

သည် အခန်းက သူ့မိဘတွေငွေပိုလို့ ဝယ်ထားပြီးသူရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့အလုပ်နှင့်လည်း နီးသည် ဆိုကာ သူ့ကို အစောင့်အနေနှင့်ထားခဲ့သည် ပဲ။

“သည် အခန်းကိုဖုန်းတပ်ဖို့ တော့စီစဉ်နေပြီ နှင်းဆီ၊ ဖုန်းလေးတပ်လိုက်ရင်တော့ ဘာပြောပြော နှင်းဆီနဲ့ ကိုထွဋ် ဒီလောက်အဆက်အသွယ်ပြတ်စရာမလိုတော့ပါဘူး”

ကိုင်ထားသည့်လက်ဖျားကို ညင်သာစွာဆွဲယူလိုက်မိသည် ။ သူနှင့်နှစ်ယောက်တည်းပါလား အသိကြောင့် သူ့အထိအတွေ့ကို ပိုပြီးစိုးရိမ်နေမိပြန်သည် ပဲ။

ဘဲလံတီးလိုက်သံသည် လိုသည် ထက်ပို၍ ဆူညံသွားပြီလား ထင်ရ၏။ ရုတ်တရက်မို့ လန့်ကာ သူ့လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်မိသေးသည် ။

“ဘယ်သူလဲမသိဘူး...”

သူက ထိုင်ရာမှ ထရင်းတံခါးဆီလျှောက်၏။ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ဝင်လာသည် ကိုသိရင်း ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြုပြင်ထိုင်သည် ။ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်ပြီး ခဏခဏဟု ပြောကာ သူနောက်ကို လှည့်သည် ။ ချက်ချင်းတံခါးမဖွင့်သေးဘဲ သူ့ဆီကိုလျှောက်လာရင်း သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်သည် ။ နားမလည်နိုင်စွာငေးကြောင်ကြည့်နေမိစဉ်မှာပဲ သူက အနားရောက် လာပြီး လက်ကိုဆွဲယူထူသည် ။ နှုတ်ခမ်းကိုလက်ညှိုးဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ်ပိတ်ကာ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်နေရန် အမူအရာကိုပြ၏။ သူ့ဆွဲခေါ်ရာပါလာရင်း ရင်တွင်းမှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်နေသည် မှာ အမှန်ပင်။ အခန်းဝအရောက် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်း...

“မမလိုက်လာတယ်၊ နှင်းဆီနဲ့ တွေ့သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီအခန်းမှာ ခဏဝင်နေဦးနော်... ဟုတ်လား”

ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါရခင်မှာ အခန်းတံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အပြင်မှ သော့ခတ်လိုက်သည် ကို အသံကြားဖြင့်သိလိုက်ပြန်၏။ သူ့ခြေသံတွေဝေးအသွားမှာ ရင်ခုန်းနှုန်းက ပိုမြန်လာပြန်သည် ။ တံခါးရွက်မှာ နားကပ်ရင်း အပြင်ကိုနားစွင့်ထားမိသည် ။ သူ တံခါးဖွင့်ပေးသံ ကြားသည် ။

“နင်ကလည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရေနွေးဆူနေလို့ မီးဖိုခလုတ် သွားပိတ်တာ...”

“လာ...လာ မေမေ့ကိုဆေးခန်းပို့လိုက်ရတယ်”

“ဟင်... နှလုံးက ပြန်ဖြစ်ပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်... နင့်ကို ခေါ်ခိုင်းလို့ ”

“အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်”

“အရေးထဲ ဘာလို့ လဲရဦးမှာ လဲ၊ ဒီအတိုင်းလိုက်ခဲ့၊ ဟိုမှာ ဘယ်လို နေမှန်းမသိဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီး စောင့်တုန်း လာလိုက်ခဲ့...”

သူထံမှ စကားသံထွက်မလာ။ တံခါးဆွဲပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည် ။ သူတို့ ထွက်သွားပြီပဲဟု သိတော့ အခန်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကြည့်သည် ။ အပြင်မှ သော့ခတ်ထားတာသိပါလျက်နှင့် စိတ်တိုပြီးတံခါးကို ဆောင့် ဆွဲနေမိပြန်သည် ။ ဘာလို့ တံခါးသော့ခတ်သွားရတာတဲ့ လဲ။ သူအစ်မဝင် လာပြီး သူ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်မှာ ကြောက်လို့ တဲ့ လား။ ဒီလောက်ကြောက်နေပါလျက် ရှေ့ဆက်မည်သို့ရင်ဆိုင်ကြပါမည်လဲ။ ရင်ထဲမှ ဘလောင်ဆူလာတော့သည် ။

ပျော့ညွတ်ခွေယိုင်ချင်သောခြေနှစ်ဖက်ကို မနည်းအားတင်းသယ်ရင်း သူ ခုတင်ဆီသို့လျှောက်၏။ ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းအုံးပေါ်မျက်နှာမှောက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုချပစ်လိုက်မိတော့သည် ။

*

အပိုင်း(၁)

တွေ့ဆုံခြင်းဟာ

အလင်းရောင်လား မီးတောက်လား

ခွဲခြားမသိခင်မှာ ရှေ့တိုး

ပိုးဖလံလို လောင်ကျွမ်း

လွမ်းစရာတွေချည်းပါပဲကွယ် . . .

(၁)

တက္ကသိုလ်မှာ ရှိစဉ်က နှင်းဆီဖြူကိုအတန်းခဏခဏလစ်တဲ့ ကောင်မလေးဟု အသိများ မည်ထင်၏။ အတန်းလစ်တော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ မရမကကျီကြခေါ်တတ်ပြန်သည် ပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေထဲက ဖြူဖြူဦးနှင့်သီရိတို့ က နှင်းဆီဖြူနှင့်အတွဲဆုံးမို့ နှင်းဆီဖြူအတန်းလစ်တိုင်း သူတို့ နှစ်ယောက်ပါ အမြဲပါတတ်သည် ။

“ဘယ်သွားဖို့ ဘာကိစ္စရှိပြန်ပြီလဲ . . .”

သီရိအမေးကို နှင်းဆီဖြူက ကဲတင်းဆီ မေးငေါ့ပြရင်း ဖြေသည် ။

“ဇီဝေါလား . . .”

သူတို့ ထိုင်နေကျ ဇီဝေါသည် လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီမှ အစတရုတ် ဟင်းလျာအားလုံးရသော ဆိုင်အလတ်စား ဖြစ်၏။

“လက်ဖက်ရည် မသောက်ရသေးလို့ ကွ”

ဟု နှင်းဆီဖြူက ဖြူဖြူဦးကို ကြည့်ရင်းပြောကာ ဆိုင်ဘက်ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ ။

ဆိုင်ရောက်တော့လူအတော်ရှင်းသည်။ ။ ထမင်းစားချိန်လောက်က လွဲလျှင် သည် ဆိုင်မှာ လူပြည့်ကျပ်မနေတတ်တာမို့ ထိုင်ရတာအေးအေးဆေးဆေးရှိသလိုပင်။

နှင်းဆီဖြူကလက်ဖက်ရည်ကျကျ တစ်ခွက်မှာ စဉ် ဖြူဖြူဦးတို့ က ကော်ဖီမစ်ခံနှင့် ပေါက်စီမှာ သည်။ ။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ပြန်အချဆိုင်ထဲဝင်လာသူကိုအကြည့်ရောက်၏။

“တော်တော် ကျက်သရေရှိတယ်”

မျက်လုံးတောက်တောက် နှာတံပေါ်ပေါ် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် သူ့ကိုငေးကြည့်ရင်း နှင်းဆီနှုတ်မှ စကားသံဖိတ်လျှံသည်။ ။ ကျောခိုင်းထိုင်နေသည့် ဖြူဖြူဦး နောက်ကိုဦးကြည့်လိုက်ရင်း...

“အဲဒါ... မြန်မာစာက ဆရာမလေ၊ အသစ်ရောက်လာတာ”

ဟု ပြော၏။

နှင်းဆီနှင့် ဖြူဖြူဦးတို့ က ရယ်သည်။ ။

“ဘာရယ်တာလဲ၊ လောင်းမလား”

“မလောင်းပါဘူးဟာ၊ နှင်းဆီပြောတာက အဲဒီဆရာမတွေ ရှေ့ကဝင်လာတဲ့ နှစ်ယောက်ကို ပြောတာဟဲ့...”

ဖြူဖြူဦး ပြောလိုက်တော့မှ သူတို့ နှင့် ဓားလွယ်ခုတ်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သော အမျိုးသားနှစ်ဦးထံသို့ ဖြူဖြူဦးကလှမ်းကြည့်တာတွေ့သည်။ ။

“ချောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ယောက်ျားပီသတာ”

ပြန်လှည့်ရင်း မှတ်ချက်ချသည် ။

နှင်းဆီဖြူက လက်ဖက်ရည်အကျန်ကိုမော့သောက်ရင်း နှုတ်ခမ်း
တွေကတော့ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက် နီလွန်းတယ်ဟု ပြောလို
က်မိပြန်သည် ။

“ဆေးလိပ်မသောက်လို့ နေမှာ ပေါ့ဟာ၊ ဘာဆန်းလဲ၊ နင်ငမ်းတာ
လွန် လာပြီ...”

“အေးလေ ... နင် တစ်ခါမှ ဒီလောက်ဣန္ဒြေမပျက်ဘူး”

ဖြူဖြူဦး စကားကို သိရိက ထောက်ခံလိုက်၏။

“ရိုးရိုးသားသားကြည့်တာပဲဟာ... ဘာဖြစ်လဲ”

“နင့် ရိုးရိုးသားသားကလည်း ဟာ”

“ကြိုက်မရှက်ဆိုတာလေ...”

“ဒီလိုလူမျိုး ငါ့ကိုကြိုက်မယ်ဆိုရင်တောင် ဆောရီးပဲ”

“ယုံလိုက်ပါမယ်... မခင်နှင်းဆီဖြူရယ်”

“ဪ... တကယ်ပြောတာ၊ ဒီရုပ်မျိုးနဲ့ လူက မိန်းကလေးတွေဝိုင်း
နေမှာ ... သူ့ကိုကြိုက်မိရင် သောကလက်ယပ်ခေါ်သလို ဖြစ်နေမှာ ပေါ့
”

“ကဲ... ကဲ တော်တော့၊ သိပ်မကြည့်နဲ့ တော့၊ သူ့သူငယ်ချင်းက တို့
စားပွဲကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခု ပြောနေပုံရတယ်ဟ...”

ဖြူဖြူဦး စကားကြောင့် သူတို့ စားပွဲဆီ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိသေး
သည် ။

ငဲ့စောင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သော ထိုသူ၏ အကြည့်နှင့်ဆုံခိုက်မှာ ခိုးကြည့်တာလူမိပြီး ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်လွှာကိုအရင်ချလိုက်မိ၏။

သူ့မျက်လုံးတွေ တော်တော်တောက်တာပါလား အသိကရင်ထဲအထိ စွဲကျန်ဆဲ။

ပိုက်ဆံရှင်းမယ်ဟု စားပွဲထိုးလေးကို နှင်းဆီဖြူကပြောလိုက်သည် ။

“ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ပါလား”

“ကြာကြာ ဆက်မထိုင်ရဲ တော့ဘူးလေ၊ ဆက်ထိုင်နေမိရင် ထသွားပြီး မိတ်ဆက်မိတော့မှာ . . .”

အငေါ်တူးပြီး ပြောလိုက်သောစကားဟု နားလည်သည် ။

“တကယ်ပဲ ဖြူဖြူ”

ဖြူဖြူဦးကိုနောက်ပြီး ပြုံးရယ်ပြောလိုက်မိသော်ငြား သူ့အကြည့်တစ်ချက်က ရင်ထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ် လှုပ်ရှားသွားစေနိုင်တာတော့ ဘာသာအသိဆုံး။

ဆိုင်ထဲက အထွက်မှာ လှည့်မကြည့်မိအောင်ဟန်ဆောင်ရင်း ခြေလှမ်းမှန်မှန်လှမ်းနိုင်ရန် သတိထားရပြန်သည် ပဲ။

*

(၂)

“ဇီဇဝါ” သွားရအောင်ဟု ပြောတိုင်း ဘာလဲထပ်ပြီးတွေ့မယ်များ ထင်နေလို့ လားဟု ဖြူဖြူဦးက နောက်သည် ။

“တွေ့တော့လည်း ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ငါကများ ကြိုက်နေတယ်ထင်

လို့ လား”

ပက်ခနဲ ပြန်ပြောမိပြီးမှ သူနှင့် ပတ်သက်လျှင် သည် နယ်ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသည် ဟု တွေးရင်း မကျေနပ်ချင်။

“နင့်ကို ဘယ်သူက ကြိုက်နေတယ်ပြောလို့ လဲ နှင်းဆီ၊ အိုးမလုံ အုံ့ပွင့်...”

သီရိ သည် လိုပြောလိုက်တော့မည်ဟု ထင်သား။ ထင်သည့်အတိုင်း သီရိက ပြောလိုက်ချိန်မှာ နှင်းဆီဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့။ သီရိကို လှည့်ကြည့်ရင်း ရှက်ရယ်ရယ်သည် ။

သည် လို နှင့် ဘာသာ လိပ်ပြာမလုံဖြစ်ရင်း ဇီဝေါ မရောက်တာ သုံး ရက်ခန့် ရှိသွားတော့၏။

“ကိုကိုကြီး ရောက်နေတယ်ဟေ့...”

တစ်ညနေ ကျောင်းကပြန်အလာ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေသည့် ကိုကိုကြီးကိုတွေ့စဉ် ဖြူဖြူဦးက အားရဝမ်းသာအော်သည် ။

“အတော်ပဲ၊ ညနေစာတော့ ဖူလုံသွားပြီ”

သီရိက နှင်းဆီဖြူကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ ဖြူဖြူဦး၏ အစ်ကိုအကြီး ဆုံး ကိုကိုကြီးက အရောင်းအဝယ် လုပ်နေသူမို့ အရောက်အပေါက်များ သည် ။ တစ်လတစ်ကြိမ် ဖြူဖြူဦးဆီ ရောက်လာကာငွေပေးစမြဲ။ ကိုကိုကြီး ရောက်လာတိုင်းလည်း သူတို့ က အနိုင်ကျင့်ကာထမင်းကျွေး ခိုင်းတတ်သည် မှာ မဆန်းတော့။

“ကိုကိုကြီး . . .အေးအေးဆေးဆေးပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတစ်ခေါက် ဘယ်မှာ လိုက်ကျွေးမလဲ...”

နှုတ်ဆက်လိုက်သည့် သီရိကို ကိုကိုကြီးက ပြုံးပြသည်။ ။

“ဒီတစ်ခေါက်တော့ အချိန်မရဘူး ညီမရယ်၊ ဒီညရထားနဲ့ ပြန်ရမှာ .
..”

“ကိုကိုကြီးကလည်း ဆိုင်ကနေ ဘူတာတန်းဆင်းပေါ့၊ ဘာမှ မကျွေး
လို့ တော့ မရဘူး”

ဖြူဖြူဦးက ကိုကိုကြီး လက်ကို ဆွဲယမ်းကိုင်လှုပ် ရင်းဆိုသည်။ ။

“အချိန်မရဘူးဟ”

“အချိန်မရလည်း အနီးအနားမှာ တင်ကျွေးလို့ ရတာပဲ ကိုကိုကြီးရာ
”

“ဟုတ်တယ်၊ နှင်းဆီပြောတာဟုတ်တယ်၊ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေ
မသွားနဲ့၊ ဒီအနီးအနားမှာ တင် ကျွေးပေါ့”

“ဒီအနားမှာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ဇီဇဝါရှိတယ်လေ...”

ရိုးသားစွာ နှုတ်ဆက်ထွက်သွားပြီးမှ မှားပြီဟု နောင်တရလိုက်၏။
ဖြူဖြူဦးရော သီရိပါ နှစ်ဦးလုံးအကြည့် က နှင်းဆီဖြူထံရောက်လာသ
ည်။ ။

“ကောင်မ...အကြံနဲ့”

“အေး...နင်တို့ ဒီလိုပြောမယ် ထင်သားပဲ၊ ငါက ရိုးရိုးပြောလိုက်
တာပါ”

“နင်တို့ ဟာ ဘာတွေလဲဟာ၊ စားမှာ ဆိုလည်း လုပ်လုပ် အချိန်မရှိ
ဘူး”

ကိုကိုကြီး နာရီကြည့်သည်။ ။

“ရေလေး ဘာလေးတော့ချိုးဦးမယ် ကိုကိုကြီးရာ၊ ခဏစောင့် ”

“ဖြူဖြူ အလှပြင်နေချိန်တော့ မရဘူးနော်၊ ရေပဲချိုး”

“မြန်ပါတယ် ကိုကိုကြီးရာ၊ ကိုကိုကြီး ညီမတွေကလှပြီးသား အလှပြင်စရာမလိုဘူး”

ပြောရင်း သူတို့ သုံးဦး အဆောင်ပေါ်ပြေးတက်ခဲ့ကြသည်။ ။

*

ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ တီရှပ်ကိုယ်စီ ဝတ်ရင်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ဖြူဖြူဦးနှင့် သီရိတို့ က မျက်နှာကို အနည်းငယ်ခြယ်သသည်။ ။ နှင်းဆီဖြူကမျက်နှာကို ဘာမှ မခြယ်မသမိ။ ဆံပင်ကို သေသပ်အောင် နောက်မှာ စုစည်းထားလိုက်သည်။ ။

“မမ ဒီနေ့ အလှမပြင်ခဲ့ပါလား”

အခန်းကအထွက် ဖြူဖြူဦးက နှင်းဆီဖြူကို ကြည့်ရင်းနောက်သည်။ ။

“လှပြီးသားပဲလေ...”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နင် ဘာသိလို့ လဲ၊ ညနေပိုင်းဆို ဇီဇဝါမှာ တွေ့မယ်မထင်လို့ ဖြစ်သလိုလိုက်လာတာ၊ မနက်ပိုင်းသွားပါလား၊ ဘယ် ဒီပုံနဲ့ လိုက်မှာ လဲ၊ ဟိုက မနက်ထိုင်တတ်တာ”

“နင်က မနက်တွေ ... ညနေတွေ ထိုင်တတ်တာ ဘယ်လိုသိနေလဲ သီရိ”

“ငါတို့ နဲ့ တွေ့တာ မနက်မို့ ပြောလိုက်တာလေ”

“ကဲ...လာလေ မြန်မြန်စား၊ မြန်မြန်ပြန်မှ ဖြစ်မှာ နော် ”

ကိုကိုကြီးက လှမ်းခေါ်ရင်း အဆောင်ပြင်ကို ထွက်သည်။

ဇီဝေါရှေ့ရောက်တော့ တကယ်ပင် ဖျတ်ခနဲ သတိတရ ဖြစ်သွားတာ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

*

သူအကြိုက်ဆုံး ငါးရှဉ့်ချဉ်စပ်တစ်ပွဲ နှင်းဆီဖြူကမှာ သည် ။ ဖြူဖြူ
ဦးက ကျန်တဲ့ ဟင်းတွေ မှာ သည် ။ မြန်မြန်လေး လုပ်ပေးပါဟု
ကိုကိုကြီးက စားပွဲထိုးလေးကို လောလိုက်၏။

“ဟယ်...”

ဟင်းတွေမှာ ပြီး စောင့်နေစဉ်မှာ ပင် ဆိုင်ထဲဝင်လာသူ သုံးဦးကိုကြည့်ရင်း ဖြူဖြူဦး နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံထွက်သည် ။ ဖြူဖြူဦး၏ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ကျောပေးထိုင်နေသော သီရိနှင့် နှင်းဆီဖြူတို့ က နောက်ကိုလည်ပြန်လှည့်ကြည့်ပါသည် ။

အံ့ဩစိတ်ဖြင့် လှုပ်ရှားယောက်ယက်ခတ်သွားသည့်ရင်ကို ဘာသာ အသိဆုံး။ သူနှင့်အတူသုံးဦး ဇီဝေါထဲ ဝင်လာကြသည် ။ သူမှန်းသိလိုက်သည် နှင့်ပင် မျက်နှာကို ပြန်လှည့်၏။ ကိုကိုကြီး ရိပ်မိသွားပြီလားဟု လှမ်းကြည့်စဉ် ကိုကိုကြီးကပြုံးပြနေတာ မြင်သည် ။

“ကိုထင်ကျော် ... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အနားရောက်လာရင်း ကိုကိုကြီးကို သူနှုတ်ဆက်လေသည် ။ ခေါင်းကိုငုံထားမိကာ သူ့အသံ၏ ဆွဲဆောင်မှုနောက်မှာ ပါသည် ။

“ညီမလေးကို ပိုက်ဆံလာပို့တာ၊ နေပါဦး မင်းကရော”

“ကျွန်တော် ဒီနှစ် ဒီကိုပြောင်းတက်တာ၊ ဒါ သူငယ်ချင်းတွေ . . .”

သူသူငယ်ချင်းနှစ်ဦးနှင့် ကိုကိုကြီးကို မိတ်ဆက်ပေးနေသည်။

“ဒါ . . . ငါ့ညီမ ဖြူဖြူဦးတဲ့ ၊ မှတ်ထားပေါ့ကွာ၊ တစ်ကျောင်းတည်း ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဒီကောင့်နာမည်က ကျော်ထွဋ်ခေါင်တဲ့ ၊ သူ့အစ်မနဲ့ ငါနဲ့ က တစ်တန်းတည်း ကျောင်းနေဖက်၊ ဒါက ငါ့ညီမ သူငယ်ချင်းတွေ . . .”

ငုံထားသော ခေါင်းကို ပြန်မတ်ရင်း သူ့မျက်နှာဆီ အကြည့်ပို့၏။
ပြီးပြနေစဉ် မျက်ဝန်းတွေက ပိုတောက်နေတာ သတိထား ဖြစ်ပြန်၏။

“သူက သီရိ၊ သူက နှင်းဆီဖြူတဲ့ . . .”

ဖြူဖြူဦးက မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးကလေးက မှာ ထားသည် များကို လာချပေးသည်။

“ကိုထင်ကျော် သွားမယ်နော် . . . သွားမယ်၊ မနှင်းဆီဖြူ နောက်တွေ့ ရင်လည်း မိတ်ဆွေတွေလိုပဲ ခေါ်ပါ”

ပြောရင်း စားပွဲဝိုင်းနားမှ ထွက်သွားသည်။

“နှင်းဆီတစ်ယောက်တည်း ရွေးနှုတ်ဆက်သွားတယ်”

သီရိက တီးတိုးလုပ်သည် ။ ကိုကိုကြီးရှေ့မှာ မို့ ဖြူဖြူဦးက အပိုးကျိုးစွာ ဘာမှ ဝင်မပြော။ ကျော်ထွဋ်ခေါင် ဆိုသည့် နာမည်က စီးစီးပိုးပိုးဟု မဆီမဆိုင်တွေးဖြစ်ပြန်သည် ပဲ . . ။

*

(၃)

လိပ်ပြာမလုံစိတ်ဖြင့် ဇီဝေဝါသွားရန် စပြီးပြောမထွက်ခဲ့။ ဇီဝေဝါမှ လ

ကံဖက်ရည်ကျကျကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်တာ သူငယ်ချင်းတွေ အသိ
ဆုံး။

“ဘယ်လိုလဲ နှင်းဆီ၊ နင် ဇီဝါ မလိုက်ရဲတော့ဘူးလား။”

“ငါက ဘာလို့ မလိုက်ရဲရမှာ လဲ...”

“တွေ့မှာ စိုးလို့ လေ...”

ဖြူဖြူဦးက ဝင်ပြောသည်။ ။

“တွေ့လည်း ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ...”

“တွေ့တော့ကုန်ပြန်ပျက်အောင် ကြည့်မိပြီး အတွင်းစိတ်တွေပေါ်မှာ
စိုးလို့ ပေါ့”

“မဆိုင်လိုက်တာဟာ ... သွားတိုင်း သူ့ကိုတွေ့မှာ မို့ လား”

“တွေ့လား ... တွေ့ချင်စိတ်ကြောင့် မေးလိုက်တဲ့ စကား”

သီရိက ပြောရင်းရယ်သည်။ ။

“ဒီဆို ဒီမနက် လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ကြမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... နင် မလိုက်ရဲလည်း နေခဲ့”

“ဘာလို့ ၊ မလိုက်ရဲရမှာ လဲ၊ လိုက်မှာ ပေါ့”

သူတို့ ဇီဝါဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်မိကြသည်။ ။

★

“မနှင်းဆီဖြူ”

ဆိုင်အဝင် မျက်စိဝေ့မကြည့်မိခင်မှာ ညာဘက်ဆိုင်ထောင့် တစ်နေ
ရာမှ လှမ်းခေါ်သံ ထွက်လာ၏။

အသံလာရာကို သူတို့ သုံးဦးလုံး အကြည့်ရောက်သည်။ ဆိုင်ရှေ့ကို မျက်နှာမူကာ ထောင့်ဆုံးစားပွဲမှာ ထိုင်နေသည့် ကိုကျော်ထွဋ်ခေါင်ကို မြင်သည်။ တရင်းတနှီးနိုင်လွန်းစွာလှမ်းခေါ်၍ နှုတ်ဆက်သဖြင့်လည်း အံ့ဩနေမိပြန်သည်။ ငါ့ကို တရင်းတနှီးရှိနေတာပဲအသိကလည်း ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စိတ်ကို ဖြစ်စေပြန်သည်။ ပဲ။ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးပြနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“တစ်ယောက်တည်းလား...”

ဖြူဖြူဦးကမေးသည်။

“ဟဲ့... ဒီမှာ ထိုင်မှာ လား...”

ရပ်နေသည့် စားပွဲကို ပုတ်ပြရင်း သီရိက ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပါ ၊ ဒီမှာ လာထိုင်ကြပါလား”

ဖြူဖြူဦး အမေးကို ပြန်ဖြေသော သူ့ကို သီရိက ပြုံး၍ ကြည့်ရင်း...

“ဒီနေ့ ဝိုင်းကို ဒကာခံရင် လာထိုင်မယ်လေ ..”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“သီရိကလည်း...”

ဟု ရှက်ရယ် ရယ်ကာ နှင်းဆီဖြူက ဟန့်သည်။

“ရပါတယ် ... ကျွန်တော် ဒကာခံပါ့မယ်”

“လာ...လာ...”

သီရိက နှင်းဆီဖြူ၏ လက်မောင်းကို ဆွဲသည်။

“မကောင်းပါဘူးဟာ”

“ဘာလို့ မကောင်းရမှာ လဲ. . .”

ဖြူဖြူဦးက ပြောရင်း ဦးဆောင်သွားသည်။ ကိုကျော်ထွဋ်ခေါင် စားပွဲရောက်တော့ ဖြူဖြူဦးနှင့် သီရိတို့ က အရင်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ကိုကျော်ထွဋ်ခေါင်နှင့် ယှဉ်လျက်ခုံကို ချန်ထားပေးသည် မို့ သည် ခုံမှာ နှင်းဆီဖြူဝင်ထိုင်လိုက်ရတော့သည်။

သည် နေ့က သူတို့ ရင်းနှီးမှု အစပြုခဲ့သည် ပဲ။

*

(၄)

နှင်းဆီဖြူကို နှင်းဆီဟု အသားတကျခေါ်သည့် ကာလရောက်ပြီး သူတို့ သုံးဦးကလည်း ကိုကျော်ထွဋ်ခေါင်မှ ကိုထွဋ်ဟု တရင်းတနှီး ခေါ်သည့် ရင်းနှီးမှုမျိုး ရလာသည် မှာ မဆန်း။ သူတို့ နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖော်ထိုင်ဖက်. . . ၊ ရပ်ရှင်ကြည့်ဖော် ကြည့်ဖက် တစ်ဦးဖြစ်ကာ ငယ်ပေါင်းတွေပမာ ကျွမ်းဝင်လာခဲ့တော့သည်။

ညနေတိုင်း အဆောင်ရောက်လာကာ သူတို့ လေးဦး လမ်းလျှောက်ထွက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း ရင်းနှီးမှုက ပိုလာတော့၏။

“ဟဲ့. . .ကိုထွဋ်က နင့်ကို ဖွင့်မပြောသေးဘူးလား”

ဖြူဖြူဦးက နှင်းဆီဖြူကို မယုံသလို မေးသည်။

“ဘာပြောစရာရှိလဲဟာ. . .”

“ဘာလဲ ဖွင့်ပြောစရာမလိုဘဲ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးနားလည်နေကြတာလား”

သီရိက ဝင်ပြောသည်။ ။ နှင်းဆီဖြူက သီရိပခုံးကိုလှမ်းထုလိုက်၏။

“ကိုထွဋ်ကြည့်ရတာ သူ့မိသားစုရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို သိပ်ခံရသလိုပဲ”

“ငါလည်း အဲဒီလို ထင်တယ်...”

ဖြူဖြူဦး၏ စကားကို နှင်းဆီဖြူက ထောက်ခံလိုက်သည်။ ။

“နှင်းဆီ . . . နင်တော့ ကိုထွဋ်ကို ရရင် ယောက္ခမနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်းဖို့ အဓိက ကျမယ်ထင်တယ်”

သီရိ၏ စကားက အပျော်အပြက် စကားပေမင့် နှင်းဆီဖြူ မရယ်နိုင်ခဲ့။

ကိုထွဋ်နှင့် သူတို့ ၏ သံယောဇဉ်ကြိုးအား ကိုထွဋ်မိဘအသိုက်အဝန်း၏ ဆက်ဆံမှုက ဓားသွားမြဲမြဲပမာ ဖြတ်တောက်နိုင်စွမ်းရှိတာကို သတိပြုမိသည်။ ပဲ။

*

“နင်တို့ နှစ်ယောက်တည်း သွားတော့ဟာ၊ ငါတို့ စာကူးစရာ ရှိသေးတယ်”

ဖြူဖြူဦးက နှစ်ဦးတည်း သွားစေလိုသဖြင့် တမင်ပြောလိုက်မှန်း နှင်းဆီဖြူသိသည်။ ။

ခါတိုင်း ညနေလိုပင် ကိုထွဋ် ရောက်လာခိုက် အဆောင်ရှေ့မှာ ဆုံစဉ် ဖြူဖြူဦးက ပြောသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်... ငါလည်း ဒီနေ့ မလိုက်ချင်ဘူး...”

သီရိက သံယောင်လိုက်သည်။ ။

“ကိုထွဋ်က သူမျက်နှာကို ကြည့်၍ သူ့အဖြေကို စောင့်နေဟန်. . .။”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ. . .လာ . . . သွားမယ် ကိုထွဋ်”

သူက အဆောင်ဝင်းပြင် စ၍ ထွက်သည်။

“ငါတို့ ကို ကျေးဇူးတင်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်ဘူး .. .”

“ဟဲ့. . . တို့ စိတ်ပြောင်းမသွားခင် မြန်မြန်သွားမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

ဖြူဖြူဦးနှင့် သီရိတို့ စကားကို မကြားဟန် နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဖြစ်။

“ဘာစားမလဲ၊ ဘာဝယ်ပေးလိုက်ရမလဲ. . .”

ဟု ကိုထွဋ်က မေးနေသည်။

“လက်ဖက်ရည် ပါဆယ်ထည့်ပေးလိုက်. . .”

“ဖြူဖြူကလည်း နင်မှာ တာတွေ အကုန်မေ့သွားမယ့်ဟာ မှာ နေရသေးလား”

“မမေ့ပါဘူး. . . တကယ် ဝယ်ပေးလိုက်မယ်. . .”

ကိုထွဋ်နောက်က လိုက်လာတာကို အဆောင်အပြင် တမာရိပ် စောင့်နေလိုက်၏။

★

“အတူယှဉ်တွဲလျှောက်ရသည့် အခါရင်ခုန်ချင်တာ ဘာကြောင့် ရယ်မသိ။ ကြည်နူးကျေနပ်မိတာလား၊ အပျော်စိတ် ဝင်နေမိတာလား။ ခါတိုင်းနေ့များမှာ ထက် လန်းရွှင်နေသလို။ ဘာစကားမှ မဆိုမိပါဘဲ အတွေး

များစွာမှာ သူ့အသံကိုကြားနေသည့် နှယ်...။ သစ်ရွက်သံ လေတိုးသံ၌
ပင် သူ့ဝိညာဉ်က ရှိနေလေပြီလား...။ ”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ နှင်းဆီ”

အသံအကြားမှာ သူ့မျက်နှာဆီ အကြည့်ပို့ရင်း ခေါင်းကိုညင်သာ ခါ
ယမ်းပြလိုက်သည်။ ။

“ခါတိုင်းလို စကားမသွက်လို့ ”

“ကိုထွဋ်ကရော ပြောလို့ လား...”

“ကိုထွဋ်က ပြောဖို့ တွေ စဉ်းစားနေတာ...”

“ဘာတွေလဲ...”

စကားက ရပ်သွားသည်။ ။ ပြုံးပြရင်း...

“ဆိုင်ရောက်မှ ပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောမယ် နှင်းဆီရာ...”

ဟု ဆိုင်ဝအဝင်မှာ ပြောရင်းစကားပြတ်သည်။ ။ ထိုင်နေကျ ထောင့်
စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင် ဖြစ်၏။ ဆိုင်ရှေ့မျက်နှာမူလျက်ထိုင်နေသောကိုထွဋ်နှ
င့် စားပွဲထိပ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် သူတို့ နှစ်ဦးမှာ ခါတိုင်းမျက်နှာချင်း
ဆိုင် ထိုင်ရသည် ထက် ပို၍ နီးကပ်သွားသလိုရှိ၏။

မှာ နေကျ လက်ဖက်ရည်ကို မှာ သည်။ ။

“ဒီနေ့ ဖြူဖြူတို့ သီရိတို့ မလိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့
ကိုထွဋ်တွေ့လာတာ...”

“ကျောင်းမှာ ကတည်းက အပေးအယူလုပ်ထားတာလားမှ မသိတာ.
..”

“တကယ်မဟုတ်ရပါဘူး နှင်းဆီရဲ့...။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ သူတို့ ဆုံးဖြ

တံချက်က သွားတိုက်ဆိုင်နေတာပါ”

“ပါလာလို့ လည်း ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုထွဋ်ပြောချင်တာတွေက နှင်းဆီ တစ်ယောက်တည်းကြားစေချင်တာ...”

“ပြန်ပြောပြလဲ ရတာပဲဟာ...”

“တကယ် ပြန်ပြောမှာ လား...”

“မပြောသင့်တာတော့ မပြောပါဘူး...”

သူ့စကားကြောင့် ကိုထွဋ်ကပြီးသည် ။ လာချပေးသည့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို သူ့ရှေ့တိုး၍ ပေးလိုက်သည် ။

“ကဲ...ဘာပြောမှာ လဲ”

အကြည့်ဆုံစဉ်မှာ မေးလိုက်သည် ။

“ကိုထွဋ်အကြောင်း အရင်စပြောချင်တယ်”

“ပြော...”

“ကိုထွဋ် မမရယ်. . . ကိုထွဋ်ရယ်. . .ကိုထွဋ်တို့ က မောင်နှမနှစ်ယောက်ရှိတယ် နှင်းဆီ၊ မမက တကယ့် သမီးလိမ္မာ၊ မိဘစကားကို အမြဲနားထောင်ပြီး မိဘစိတ်တိုင်းကျနေတဲ့ သမီးပေါ့၊ ကိုထွဋ်ကိုကျတော့ အိမ်က သိပ်ဘဝင်မကျဘူး၊ ဇွတ်တရွတ်နိုင်တယ်၊ ဆိုးတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာ...”

“ကိုထွဋ်က ဘယ်လိုဆိုးလို့ လဲ...”

“အိမ်က စည်းစနစ် သိပ်ကြီးလွန်းတယ်၊ အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်၊ အဝတ်အစားကအစ အတိအကျဇယားနဲ့ ထားချင်တယ်လေ၊ လူ

တစ်ယောက်ကိုလည်း ပုံစံခွက်ထဲထည့်ပြီး မွေးသလိုမွေးချင်တာ၊ ကိုထွဋ်က လွတ်လပ်မှုကိုကြိုက်တယ်၊ ဥပမာ ကိုထွဋ်သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ကဗျာသမားတွေ... စာသမားတွေ ပါတယ်၊ ကိုထွဋ်က မရေးတတ်ပေမယ့် ခံစားတတ်တယ်၊ သူတို့ နဲ့ ပေါင်းတာမျိုး အိမ်က မကြိုက်ဘူး”

“ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ ကိုထွဋ်ရယ်...”

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ကလူတွေက ကလေးတစ်ယောက်လို စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို သဘောထားချင်ကြတာ...”

“မိဘတွေရဲ့ သားသမီးကိုချစ်တဲ့ စိတ်လို့ နားလည်ပေါ့ ကိုထွဋ်ရာ...”

“အကြီးအကျယ်ပြဿနာ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ မပေါင်းနဲ့ ဆိုဟုတ်ကဲ့ပြောပြီး အပြင်မှာ ပေါင်းတာ အိမ်က မသိဘူးပေါ့၊ ပြဿနာအကြီးအကျယ်ဖြစ်တာကတော့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စပဲ”

“အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နှင်းဆီ၊ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စပဲ”

“ဪ... ”

“မမဆိုရင် အိမ်က သဘောတူတဲ့ လူကိုယူဖို့ ခေါင်းညိတ်ထားတာပေါ့၊ ကိုထွဋ်ကိုဆိုရင်လည်း သူတို့ က အဲဒီလိုပဲ ခေါင်းညိတ်ထားစေချင်တယ်၊ အိမ်မှာ က သားသမီးတွေအတွက် တစ်ဘဝစာလုံးစီမံချက်ဆွဲပြီး သားရှိနေတာ နှင်းဆီရဲ့ ”

ကိုထွဋ် စကားကြောင့် ပြုံးလိုက်မိသေးသည် ။

“ကိုထွဋ်က အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ခါးခါးသီးသီးငြင်းမိလို့ အိမ်

နဲ့ စကားများ ခွဲရတယ်လေ။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ အမေ့မှာ ကသွေးတိုးရောနှလုံးပါရှိတော့ အိပ်ရာထဲလဲတာပေါ့။ မိသားစုတစ်စုလုံးက အမေသာ သေသွားရင် ကိုထွဋ် တရားခံဆိုပြီးဝိုင်းငြူစုကြတာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုထွဋ်လည်း ဦးလေးအိမ်ဆင်းလာ၊ ဦးလေးအစီအစဉ်နဲ့ ဒီတက္ကသိုလ် ပြောင်းပြီးတက်ခဲ့တာ...”

“ကိုထွဋ်က ဘာလို့ ငြင်းရတာလဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကိုထွဋ် ပြုံးတာတွေ့သည်။ ။

“ဘာပြုံးတာလဲ ကိုထွဋ်”

“နှင်းဆီက သိချင်တာကိုသွယ်ဝိုက်မေးလိုက်လို့ ပြုံးတာ...”

“မသွယ်ဝိုက်ပါဘူး”

“သွယ်ဝိုက်ပါတယ်။ ကိုထွဋ်မှာ ချစ်သူရှိလို့ အိမ်ကသဘောတူတဲ့ သူကိုငြင်းတာလားလို့ မေးချင်တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး လေ ကိုထွဋ်ရဲ့...၊ ငြင်းတယ်ဆိုတာ အကြောင်းတစ်ခုတည်းရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ချစ်သူရှိနေလို့... ချစ်သူ မရှိရင် လည်း အိမ်ကသဘောတူတဲ့ သူကို မကြိုက်နိုင်လို့.. စသဖြင့်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီသဘောတူတဲ့ သူက ငယ်သူငယ်ချင်း... သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်လို့ ရတာ၊ လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားလို့ မရဘူးလေ...”

“ကိုထွဋ်ရယ်. . . ယူပြီးတော့လည်း ချစ်သွားကြတဲ့ သူတွေ အများကြီးရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ချစ်သူမရှိသေးခင်ကတည်းက စိတ်ကူးလို့ မရတဲ့ ကိစ္စပဲ အခုတော့ ပိုဆိုးသွားပြီလေ...”

ပြောပြီး ဆိုင်အပြင် ပိတောက်တန်းကို ငေးရီသည်။ ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အနေဝေးသွားလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး နှင်းဆီ၊ အခု ကိုထွဋ်မှာ ကချစ်သူရှိနေပြီ”

“ဪ... ”

“ဘယ်သူလဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား နှင်းဆီ”

“သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာပဲ ကိုထွဋ်ရယ်”

“နှင်းဆီနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ ”

“ဘယ်လို... ”

“ဟုတ်တယ်... ၊ ကိုထွဋ် နှင်းဆီကိုချစ်သူတစ်ယောက်လိုချစ်နေမိပြီ
လေ...”

“ကိုထွဋ်ကလည်း...”

“တကယ်ပြောတာပါ နှင်းဆီ၊ ကိုထွဋ်အကြောင်း အရင်ပြောထား
တာက နှင်းဆီ ကိုထွဋ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင်စိတ်တော့ ဆင်းရဲရမှာ ပဲဆို
တာ ကြိုသိထားစေချင်လို့ပါ ၊ ကိုထွဋ် နှင်းဆီကို တကယ်ချစ်တယ်၊ ဘာ
မှ ပြန်မျှော်လင့်စရာ မရှိရင် နေပါစေ၊ ရင်ထဲမှာ တော့ ချစ်နေမိမှာ ပဲ
လေ...”

ရှက်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ နားထောင်နေမိရင်း သက်ပြင်းဖွဖွ ချနေမိပြန်
သည် ပဲ။

“ပြန်ကြရအောင်နော်...”

ခေါင်းမော့ကာ ပြောလိုက်စဉ် စူးစိုက်ကြည့်နေသော ကိုထွဋ်၏ မျက်
ဝန်းတောက်တောက်ကက ရင်ထဲတိုင်ရောက်သွားပြီလား ထင်ရ၏။

ရင်ခုန်နေမိတာ ဘာသာအသိဆုံး။

*

အခန်း(၅)

“နောက်နေ့မနက် ကိုထွဋ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ရင်ထဲကရှက်နေမိသလိုလို။ ညက ဖြူဖြူဦးတို့ သီရိတို့ က အတင်းမေးတော့ ကိုထွဋ် သူ့ကို ချစ်ရေးဆိုတာ ဖွင့်ပြောလိုက်ရသည် ပဲ။”

“နင်က အဖြေပေးလိုက်ပြီလား။”

ဟု ဖြူဖြူဦးက မေးသည် ။

“ဖွင့်မပြောခင်ကတည်းက အဖြေပေးချင်နေတာ...”

သီရိက နောက်သည် ။

“မပေးရသေးပါဘူး။”

“မယုံပါဘူး...”

“မယုံလည်း နေ...ကိုထွဋ်က အဖြေကိုမတောင်းဘူး”

“ဘာလဲ ၊ တောင်းရင်တော့ ပေးပြီးသားပဲမဟုတ်လား။”

ဖြူဖြူဦးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးဖြစ်သည် ။

အဖြေဆိုတာပေးမှ သိမှာ တဲ့ လား၊ ပေးစရာလိုလို့ လား။ အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေကအဖြေပဲ မဟုတ်လား။ မျက်ဝန်းထဲက အရိပ်တွေ ဟာအဖြေ မဟုတ်ဘူး တဲ့ လား။

“နင် တစ်ခုတော့စဉ်းစားပေါ့ နှင်းဆီရာ၊ ကိုကိုကြီးဆီက သိတာ၊ နင့်ကို ငါပြောဖူးသားပဲ၊ သူ့မိသားစုက အရမ်းတင်စီးတယ်ဆိုတာ၊ ကိုထွဋ်

အစ်မဆိုတာကလည်း တကယ့်ကို စီးစီးပိုးပိုး ဘဝင်တဲ့ . . .၊ ကိုထွဋ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆိုရင်တော့ နင်အသေအချာ စဉ်းစားဖို့ လိုမယ်”

ဖြူဖြူဦးထံမှ စကားအတည်ကိုကြားရသည်။ ကိုထွဋ်နှင့် ရင်းနှီးပြီး မကြာခင်ကိုကိုကြီး တစ်ခေါက်ရောက်လာခိုက် ဖြူဖြူဦးက ကိုထွဋ်မိသားစု အကြောင်း စပ်စုကြည့်ပြီး ကြားသမျှ ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ကိုထွဋ်ကိုယ်တိုင်က သူ့မိသားစုအကြောင်း၊ သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြခဲ့တာကိုတော့ နှင်းဆီ ပြန်မပြောဖြစ်တော့ပေ။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်ရန် ကိုထွဋ်က သူ့မိသားစုအကြောင်းအမှန်တွေ ပြောပြခဲ့သည် ဟု ကိုထွဋ်ကိုကျေးဇူးတင်ချင်ပြန်သည်။

လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရန်အတွက် စဉ်းစားချင်ချိန်ရမည့် အရာများ စွာသည် ‘ချစ်ခြင်း’ ကို မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားအောင် ပြုလုပ်နိုင်ပါသတဲ့ လား။

စဉ်းစားခြင်းဆိုသည့် ဦးနှောက်၏ အလုပ်ကို နှလုံးသားကဝင်ရောက်ပြုလုပ် နိုင်ပါသတဲ့ လားလေ။

အဖြေသည် နှလုံးသားမှာ အလိုလို ရှိနှင့် နေပြီးသားပါလား။

*

“မနှင်းဆီ . . .”

ခေါ်သံကြားမှာ သူတို့ သုံးဦးလုံး တို့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ လှည့်အကြည့်မှာ သူတို့ ဆီသို့နောက်မှ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသူတစ်ဦးကို တွေ့သည်။

“ဟဲ့ . . .ကိုထွဋ် သူငယ်ချင်း . . .”

သီရိက ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။

“ကိုထွဋ်က မှာ လိုက်လို့ ပါ. . .”

အနားရောက်စဉ် စကားစ၏။

“ကိုထွဋ်က ဘယ်မှာ လဲ. . .”

စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သော အသံဟု သိရင်းလှုပ်ရှားစိတ်ကို နှင်းဆီဖြူ ထိန်းသည် ။

“ညက သူ ရန်ကုန်ပြန်သွားရတယ်၊ သူ့အိမ်က ဖုန်းလှမ်းဆက်လို့ . . .”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်. . .”

“သူ့အမေက အတော်နေမကောင်း ဖြစ်တယ်ပြောတယ်”

ကိုထွဋ် အမေက ဒီလို ခဏခဏ ဖြစ်တတ်တာ ကိုထွဋ်ပြောပြခဲ့သည် ထဲမှာ ပြန်သတိရလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို စာရေးပေးခဲ့တယ်”

ပြောပြီးလက်ထဲမှ စာအိတ်ကလေးကိုလှမ်းပေးသည် ။ နှင်းဆီဖြူက လှမ်းယူပြီး ကျေးဇူးတင်စကားဆို၏။ ကိုထွဋ် သူငယ်ချင်း နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည် ။

သူတို့ ထိုင်နေကျ နေရာရောက်တော့ ထိုင်ရင်း စာအိတ်ကိုဖောက်သည် ။

“ဟဲ့ .. ပြန်မလာရင်တော့ နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သီရိက နောက်နေပြန်သည် ။

“ပြန်မလာလည်း လိုက်သွားရုံပေါ့ဟာ. . .”

စာအိတ်တွင်းမှ စာကိုထုတ်ယူရင်း နှင်းဆီကပြန်ပြောလိုက်၏။

နှင်းဆီ . . .

မေမေ အသည်းအသန်ဖြစ်ပြန်ပြီလို့ ဖုန်းဆက်လို့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်၊ နှင်းဆီကိုအရမ်းလွမ်း နေမယ်ဆိုတာယုံပါ။ ကိုထွဋ် ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မချစ်ဘူးသေးတဲ့ အချစ်နဲ့ နှင်းဆီကိုချစ်ခဲ့မိတာပါ နှင်းဆီ။

ရင်ထဲရှိတာတွေကို ကိုထွဋ် ပြောမပြတ်တတ်လို့ မဂ္ဂဇင်းမှာ တွေ့တဲ့ ကဗျာလေးကူးထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ ကဗျာလေးထဲကလိုပဲ ကိုထွဋ်ရင်မှာ ခံစားရတယ်ဆိုတာ နှင်းဆီ ယုံစေချင်တယ်လေ။

ကဗျာလေးရဲ့ ခေါင်းစဉ်က ‘သမုဒယ’ တဲ့ နှင်းဆီ။

သမုဒယ

* ကြည့်ခွင့်ရရုံ

မြင်ခွင့်ကြိုခိုက်

မြင်လိုက်ရလည်း

ရင်၌ လှုပ်ခါ လှုပ်ရှားသည် ။

* ကြားခွင့်ရရုံ

ပြောခွင့်ကြိုခိုက်

ပြောရလိုက်လည်း

ရင်၌ ကျေနပ် ပျော်ဖူးသည် ။

*မွှေးခွင့်ရရုံ

နမ်းခွင့်ကြိုခိုက်

နမ်းရလိုက်လည်း

ရင်၌ ကြည်နူး လပ်ဟာသည် ။

* လွမ်းခွင့်ရရုံ

ဝေးဖို့ ကြုံခိုက်

ခွဲရလိုက်မူ

လောင်မြိုက်ကျွမ်းမြေ

ဘယ်သူမေ့မလဲ

နေ့တိုင်းသူ့ကို စွဲလမ်းမည်။

နှင်းဆီရေ

အဲဒီ ကဗျာလေးထဲမှာ ပါတဲ့ ‘မွှေးခွင့်ရရုံ’ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကလွဲလို့ ကိုထွဋ်ခံစားနေရပြီလေ။ ကိုထွဋ် ပြန်လာရင်တော့ ကဗျာထဲမှာ ပါတဲ့ အပုဒ်အားလုံးကို ခံစားနိုင်မှာ ပဲလို့ စိတ်ကူးယဉ်လျက်...

နှင်းဆီကိုချစ်တဲ့

ကိုထွဋ်

★

“ဘာတဲ့ လဲ...”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အမေနေမကောင်းလို့ ပြန်သွားရတယ် ရေးထားတာပေါ့”

“ဒါပဲလား...”

“ကျန်တာက ရည်းစားစာပေါ့ဟာ...”

နှင်းဆီဖြူက စာကိုခေါက်ပြီး စာအိတ်ထဲထည့်ရင်းပြောလိုက်၏။

ကိုထွဋ်က ကဗျာတွေဘာတွေ ဝါသနာပါတယ်နော်၊ စကားပြောရင်လည်း ခဏခဏ ထည့်ပြောတယ်၊ အခုလည်း ကဗျာတစ်ပုဒ် ထည့်ရေးထားတယ် မဟုတ်လား . . .

စာထဲမှ ကဗျာကို လှမ်းမြင်သော ဖြူဖြူဦးက ပြောသည် ။

“ဟုတ်တယ် . . .၊ ကဗျာတစ်ပုဒ် ကူးပေးလိုက်တာ”

ပြောရင်း ကဗျာထဲက စာပုဒ်ကလေးတွေကို ပြန်သတိရနေမိပြန်၏။

*

အခန်း(၆)

ကိုထွဋ်ပြန်သွားသည့် သုံးရက်အကြာကာလ၏ လပ်ဟာခြင်းသည် နှင်းဆီဖြူ ရင်၌ အတိုင်းအဆ မဲ့စွာ ရှည်လျားလွန်းပြီ ထင်၏။ အတူရှိစဉ်ကအရာရာတိုင်းသည် အမှတ်တရလေးများ အဖြစ် အတွေးမှာ ဝင်ရောက်နှိပ်စက်လေပြီ။ အသံကို ကြားယောင်၍ သူ့အသွင်ကအာရုံရိပ်မှ အထင်အရှား။ သည် အချိန် သူလာတတ်တာပါလား၊ သည် စကားသူပြောခဲ့တာ အရာရာသူနှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေးတို့ ဖြင့် အာရုံက သူ့ထံမှာ ရစ်ဝဲပြီပဲ။

“နင်ကလည်း ဟာ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ပြန်လာမှာ ပေါ့”

သူမ၏ ညှိုးလျော့ငေးရီနေမှု၊ တွေးငိုင့်တုံ့ဆိုင်းနေမှုတို့ ကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကသတိပေးနေရပြီ။ ခါတိုင်းနှယ် တက်ကြွဖျတ်လတ်မှုကို လူတစ်ယောက်အားသတိရလွှမ်းဆွတ်မှုတို့ က ဖုံးလွှမ်းမှေးမှိန် စေနိုင်ပါသတဲ့ လား။

“ငါ သူ့ကို တကယ်သတိရတာ ဖြူဖြူ”

ရင်ထဲက စကားကို ဖွင့်အန်လိုက်မိသည် ။

“နင်မပြောလည်း နင့်ပုံစံက အသိသာကြီး”

“ငါ အဲဒီလိုမခံစားချင်ဘူး သီရိရာ”

“အခုမှ တော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး နှင်းဆီ ၊ ခံစားနေရမှ တော့ မခံစားချင်ဘူးလုပ်နေလို့ မရတော့ဘူး”

“ငါ့ကိုထွဋ်ကို တကယ်ချစ်မိပြီထင်တယ်”

“ထင်နေတုန်းပဲလား”

သီရိက ပြောရင်း နေရာမှ ထသွားသည် ။ ဖြူဖြူဦးက သူ့ကိုစာနာကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း နားလည်ကြောင်း မျက်ဝန်းတွေက နှစ်သိမ့်နေသယောင် သက်ပြင်းရှည်ကိုအလိုအလျောက် ချမိရက်ဖြစ်နေပြန်တာ ဘာကြောင့် ရယ်မသိ။

*

အခန်း(၇)

ညနေ ဖြူဖြူနှင့် သီရိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် လျှောက်တော့ နှင်းဆီက ကျန်ခဲ့သည် ။

“ဘာလဲ. . . ပြန်ရောက်လို့ လာတွေ့ရင် လွဲသွားမှာ စိုးလို့ လား၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက်လာမှာ ပေါ့ဟာ”

သီရိ ပြောသလိုပင် အဆောင်မှာ မတွေ့လျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက်လာနိုင်သားဟု စဉ်းစားမိသော်ငြား အဆောင်ကပင် သူ့ကို မျှော်စောင့်နေချင်သည် ။ သူနှင့် အတူရှိခဲ့ဖူးသည့် နေရာကိုသူမပါဘဲသွားရမှာ မဝံ့

မရဲ။ ရင်ထဲက တမ်းတစိတ်၏ အနှိပ်အစက်ကိုခံရမှာ တွေးကြောက်ပူပန်သည် ။

“နေခဲ့ပါစေဟာ...အေးအေးဆေးဆေး သတိရနေလို့ ရတာပေါ့”

ဟု ဖြူဖြူကပြောရင်း သူတို့ နှစ်ယောက် အဆောင်ထဲမှ ထွက်သွားကြသည် ။

မျှော်ရင်းမောရသည့် အမောသည် သောက၏ ရှေ့ပြေးဖြစ်လေမလား။မျှော်ရင်း ရောက်မလာသည့် အခါ သောကသည် အလိုလို ဝင်လာတော့၏။ ထိုသောက၏ အနှိပ်အစက်ဖြင့်ရင်သည် ဗလောင်ဆူချင်ပြီ။

“ရောက်မလာသေးဘူးလား”

ဖြူဖြူဦး၏ အမေးကိုခေါင်းခါယမ်းရင်းဖြေကာ ဝေ့ချင်နေပြီဖြစ်သည့် မျက်ရည်စကိုသိမ်းလျက် အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲလိုက်မိတော့၏။

“ဟဲ့... နှင်းဆီ ..နှင်းဆီ ကိုထွဋ် ပြန် လာပြီ”

“မနောက်ပါနဲ့ သီရိရယ်...နင်ကလည်း ”

ဖြူဖြူဦးက သီရိကို ဟန့်၏။

ကိုထွဋ်ဆိုသည့် အသံအကြားမှာ ကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲတုန်ကာ အိပ်ရာမှ ထထိုင် ဖြစ်၏။ ဖြူဖြူဦး၏ စကားကြောင့် အစအနောက်သန်သော သီရိ၏ အပျော်အပြက် စကားဟု သတိဝင်ကာ ဝမ်းနည်းစိတ်ဝင်ပြန်၏။

“တကယ်ပြောတာ ဖြူဖြူရဲ့ ၊ ငါက နောက်ပါ့မလား”

“နှင်းဆီ တကယ်ပြောတာ... ဟိုမှာ လာနေတယ်”

အခန်းဝမှာ ရပ်ရင်း သီရိကပြန်ပြောသည် ။ ဖြူဖြူက သီရိဘေးမှာ သွားရပ်ရင်းအဆောင်ပြင် လှမ်းကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ် နှင်းဆီ... ဟုတ်တယ်”

တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားသလိုခံစားရပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်ရင်း သူတို့ ဘေးဆီပြေး၏။ အဆောင်ဝ ဆီ ဦးတည်လျှောက်လာနေသော ကိုထွဋ်ကိုလှမ်းမြင်သည် ။

အို . . . တကယ် သူပြန်လာတာပါလား။ အိပ်မက်နေတာ မဟုတ်ပါလား။

အခန်းဝမှ ပြေးထွက်လာကာအဆောင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်း၏။ အဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ ပြေးမိတော့မလိုဖြစ်သည် ကို အသိဖြင့်ထိန်းသည် ။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ကိုထွဋ်ရှိရာလျှောက်သည် ။

အဆောင်ဝင်းပြင် တမာရိပ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်မိကြ၏။

“ကိုထွဋ်...”

ကိုထွဋ်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း လှိုက်လှဲဆို့နှင့်စွာ ခေါ်လိုက်မိသည် ။

“ကိုထွဋ် အခုပဲရောက်တာ၊ အဆောင် ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ နှင်းဆီ ဆီကိုအရင်ဝင်လာတာ”

“ကိုထွဋ်ရယ်...”

တီးတိုးသံထွက်ပြီး အလိုလိုကြေကွဲကာ မျက်ရည်များ လိမ့်ဆင်းကျလာတော့သည် ။

“မငိုပါနဲ့ နှင်းဆီရယ်၊ ကိုထွဋ် ရောက် လာပြီပဲ”

မျက်ရည်တို့ လက်ဖဝါးဖြင့်သုတ်ပေးရင်းပြောတော့ ရှိုက်သံကထိန်းချုပ်ထားသည့် ကြားက ထွက်သွားပြန်လေပြီ။

စိတ်ကိုသာ လွှတ်ပေးလိုက်ရပါလျှင် ကိုထွဋ်ရင်မှာ မျက်နှာအပ်၍ ရှိ က်ကြီးတငင်ငိုချလိုက်ချင်သည် ပဲ။ သည် လို ငိုခွင့်ရပါလျှင် ခံစားရသမျှ ပေါ့ပါးသွားမလားထင်ပြန်၏။

“နှင်းဆီ ကိုထွဋ်ကို ချစ်လားဟင်...”

စူးစိုက်ကြည့်ရင်းမေးသည် ။

“ချစ်လျှင် ဘယ်လိုခံစားရလဲ နှင်းဆီမသိဘူးကိုထွဋ် . . . အခုတော့ ကိုထွဋ်မရှိတာနှင်းဆီ အရမ်းခံစားရတယ်၊ ဘယ်လိုမှ နေလို့ မဖြစ်ဘူး ..”

မျက်လွှာချရင်း. . .ပြောလိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ အနာအကျင် သက် သာသွားသလို. . .။

“အဆောင်ပိတ်တော့မယ်ထင်တယ်၊ မနက်အစောကြီး ကိုထွဋ်ကျော င်းကစောင့်နေမယ် ဟုတ်လား၊ သွားတော့...”

ကိုထွဋ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း ကျလာသည့် မျက်ရည်စကို မသု တ်ဘဲ ထားလိုက်မိတော့၏။

ကြည်နူးမျက်ရည်ဟု နှင်းဆီ သိနေမိသည် ပဲ။

*

အခန်း(၈)

ချစ်သူရှိလာတဲ့ အခါ ကိုယ်ပွားတစ်ခုရလာသကဲ့သို့သတ္တိဝင်အားရှိ လာတတ်တာ နှင်းဆီ နားလည်လာခဲ့သည် ။ စိတ်တူကိုယ်တူဖြင့် အရာ ရာကိုရင်ဆိုင်ဝံ့ပြီ အတွေးရောက်၏။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်ကျော်ဖြတ်၍ မ ရနိုင်သောအရာ မရှိစကောင်း ထင်မိသည် ။ ချစ်သူသည် မိမိအရိပ်ထက်

ပင် မိမိနှင့် ထာဝရအတူရှိနေနိုင်သူဟု လည်း ယုံ၏။ အရိပ်ဆိုသည် မှာ နေရောင်လရောင်အောက်မှာ သာ အရိပ်ထွက်နိုင်သည် ပဲ။ အမှောင်ထဲ မှာ အရိပ်ကပျောက်နေတတ်သည် ပဲ။ ချစ်သူကတော့နှလုံးသားမှာ ထာဝရတည်၍ အတွေးမှာ ထာဝရ မြဲသည် လေ။

“နင်တို့ ကလည်း မလွန်လွန်းဘူးလားဟယ်၊ အိပ်ချိန်လေးကလွဲရင် တတွဲတွဲပဲ”

သီရိကပြောတော့ အပျော်စိတ်ဖြင့် နှင်းဆီဖြူကပခုံးတွန့်ပြသည် ။

“ချစ်သူမရှိဖူးတဲ့ သူတွေက ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာတတ်မလဲလေ၊ ဟုတ်ဘူးလား ဖြူဖြူ”

“ဘယ်သိမလဲ . . .”

ဖြူဖြူကလည်း ချစ်သူရှိဖူးသူမဟုတ်တော့ သူ့စကားကိုဘယ်လိုမှ မထောက်ခံနိုင်တာ နှင်းဆီဖြူက နားလည်ရင်း ရယ်သည် ။

“သူများ အတွဲတွေထက်လွန်တာတော့ အမှန်ပဲ နှင်းဆီ ”

“ကိုထွဋ်ရော နှင်းဆီရောနှစ်ယောက်စလုံးကတော့ တွေ့ချိန်တောင် နည်းနေသလိုပဲ”

“ဒီလောက် ဖြစ်နေလည်း လက်ထပ်လိုက်ကြပေါ့ ဟယ်”

“ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်မယ်”

“သူ့အိမ်ကရော . . .”

“မသိဘူး ဖြူဖြူ”

“မသိလို့ ရမလား”

“အဲဒါက တစ်ပိုင်းလေ၊ သူတို့ သဘောတူတာမတူတာ”

ကိုထွဋ်နှင့် ဒီကိစ္စခဏခဏဆွေးနွေးပြောဆိုဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး အိမ်က သဘောမတူလို့ စွန့်ပစ်ထားသည့် ဘဝထက်ဘာမှ ပိုဖြစ်လာစရာမရှိဟု နားလည်ကြ၏။

“နှင်းဆီ ကိုထွဋ်ကိုယုံတယ် ဖြူဖြူ”

ရင်ထဲရှိသည့် စကားကိုသစ္စာကဲ့သို့ ဆိုလိုက်မိပြန်သည်။ တကယ်ပင် ကိုထွဋ်ကိုချစ်သူဘဝ အနီးကပ်ပေါင်းလာရတော့မှ သူမနှစ်သက်သောအတွေးအခေါ်အယူအဆတွေကို သိနှင့် ရပြီဟု ထင်ခဲ့သည်။

*

ကိုထွဋ်က ဘာစာစောင်မှာ မှ မပါဖူးသေးသော်လည်း စာဖတ်စုံပြီး စာရေးဝါသနာပါလွန်းတာ နှင်းဆီဖြူ သိခွင့်ရခဲ့သည်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာနေခဲ့စဉ်ကလည်း စာအကြောင်းပေအကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသော်လည်း သူစာရေးတယ်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ အသိမပေးခဲ့။

ချစ်သူဘဝရောက်မှ ကဗျာလေးတွေ စပ်ပြီးဖတ်ကြည့်ခံစားကြည့်စေမှ သူစာရေးနေတာပါလား သိ၏။

“ကိုထွဋ် ဘယ်စာစောင်တွေပို့လဲ”

“ပို့လောက်အောင်မဟုတ်သေးပါဘူး နှင်းဆီရယ်၊ ကိုထွဋ်ကဝါသနာရှင် အဆင့်ပါ ရေးချင်စိတ်ရှိလို့ ချရေးထားတဲ့ သဘောပါ”

“ပို့ပါ...”

“လောလောဆယ်တော့ ကိုယ့်ချစ်သူဆီပဲ ကိုယ်ပို့ဦးမယ်”

ကိုထွဋ်စကားကြောင့် ပခုံးချင်းတိုက်ကာ သဲ့သဲ့ရယ်ဖြစ်ပြန်၏။

“ဟို...ကိုထွဋ် ရွတ်ပြဖူးတဲ့ ‘မိုင်းဆတ်’ ဆိုတဲ့ ကဗျာလိုပေါ့၊ ကိုထွဋ်

မိုင်းဆတ်ကိုရောက်ဖူးတယ် ရောက်တော့ တွေ့တာမြင်တာလေးတွေက ကဗျာရေးချင်စရာဖြစ်လာတယ်လေ မနက်ပိုင်းကိုထွဋ် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထိုင်နေတုန်းမှာ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတဲ့ အရာရှိက ကိုထွဋ် သိချင်တာ တွေကိုပြောပြသွားလို့ သိခဲ့ရတာ နှင်းဆီ သူ့ယောက်ဖလေးတောင် ရန် ကုန်မှာ သွားထားရတယ်တဲ့ ၊ အားနည်းတဲ့ သူဟာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကူးစက် လွယ်တယ်ဆိုတာ ကိုထွဋ်တို့ လက်ခံရမှာ ပဲလေ.....။”

“အဲဒီ ကဗျာလေး ကိုထွဋ် ပြန်ရွတ်ပြစမ်းပါ”

“တကယ် နားထောင်ချင်လို့ လား”

“ကိုထွဋ်ပြောမှ စိတ်ဝင်စားလာလို့ ပြန်နားထောင်ကြည့်ချင်တာ”

“ဒါဆိုလည်း နားထောင်၊ ခေါင်းစဉ်က ‘မိုင်းဆတ်’ ပေါ့...”

“အင်း...”

ကိုထွဋ်က လည်ချောင်းကို ရှင်းပြီး သူ့ကဗျာ လေးကိုရွတ်ပြသည် ။

*နယ်ချဲ့မီး စစ်မီးနဲ့

တစ်ခေတ်ပြီးတစ်ခေတ် အကျိုအချက်ခံ

အမာဆုံး သံ ဘဝရောက်ခဲ့ရတဲ့

မိုင်းဆတ်။

*တောင်ပတ်လည် ဝိုင်းပတ်

မိုင်းဆတ် ဆိုတဲ့ မြို့ကလေး

တို့ ရင်သွေး တို့ ရဲ့ ဒေသ

အမာဆုံး သံ ဘဝနဲ့

နွေခါကျ ပူချင်သလောက်ပူ

နှင်းထူထူ အေးချင်သလောက်အေး

ရေဖွေးဖွေး ရွာချင်သလောက်ရွာ

ရာသီ အဆိုးတောင်မှ

ယာယီ

မညှိုးခဲ့တဲ့ မြို့

* ဘိန်းဖြူယာမ

ပြည်ပရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု

တစ်မှုန်ပြီးတစ်မှုန် စုအလာ

အမာဆုံးဆိုတဲ့ သံ

ဒီလိုနဲ့ . .

သံချေးတက် ခံရမှာ လား။

*တောင်ပတ်လည် ဝိုင်းပတ်

မိုင်းဆတ်ဆိုတာ

အမာဆုံး သံအဖြစ်

ခေတ်ကို မောင်းနှင်နေတဲ့ စက်ရဲ့

အလိုအပ်ဆုံး

ဝက်အူတစ်ချောင်း ဖြစ်ရမယ်။

ကဗျာဆုံးတော့ နှင်းဆီဖြူ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည် ။

“ဟိုနေ့က ဖတ်ပြီး သိပ်မရှင်းဘူး၊ အခုတော့ ပိုနားလည်သွားသလိုပဲ

”

ကိုထွဋ်ကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

“မဆိုးပါဘူး၊ ကိုယ့်မှာ အမာခံပရိသတ်တစ်ယောက်တော့ ရှိနေပြီပဲ၊
ရေးရတာအားရှိလာတယ်၊ ရေးပြီးတိုင်း ပြမယ်နော် ဟုတ်လား”

ကိုထွဋ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ ပြုံးလိုက်တော့ ကိုထွဋ် ကျေနပ်သွား
ဟန် တူသည်။ ။

★

(၉)

နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီးအိမ်ပြန်ရမှာ
မို့ဘယ်လောက်ကာလကြာ ခွဲရမှန်းမသိဘဲ ခွဲရတော့မည့် အသိက ကြေ
ကွဲစေသည်။ ။

ဖြူဖြူဦးတို့ သီရိတို့ ပြန်သွားကြသည် အထိ မပြန်နိုင်သေးဘဲ အ
ဆောင်မှာ တွယ်ကပ်နေမိတာလည်း ကိုထွဋ်နှင့် အတူ ရသမျှအချိန်က
လေးမှာ ရှိနေချင်သေးလို့ ပါပဲ။

အဆောင်မှ နောက်ဆုံးထွက်ပေးရမည့် ရက်မှာ တော့ အဆောင်မှာ
ကျောင်းသူသုံးဦးသာ ကျန်တော့သည်။ ။

“မနက်ဖြန် ပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ညနေ ကိုထွဋ်ကိုပြောတော့ ကိုထွဋ်လည်း မျက်နှာညှိုးတာ မြင်သ
ည်။ ။

“ကိုထွဋ်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြန်ခေါ်နေတာပဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ. . .ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရမယ့် အနေအထားမှာ တော့ ပြန်ကြရမှာပဲပေါ့”

“အမြန်ဆုံး ပြန်တွေ့လို့ ရအောင် ကိုထွဋ်ကြိုးစားမှာ ပါ နှင်းဆီရယ်. . .နှင်းဆီနဲ့ ဝေးပြီး ကိုထွဋ် မနေနိုင်ပါဘူး”

ပခုံးမှာ နဖူးကို မှီနဲ့မိပြန်၏။ ခေါင်းပေါ်တင်လာသည့် လက်ဖဝါးမှာ မေတ္တာအားအင်တွေ အပြည့်ရှိနေပါသလား။ နှလုံးသားတိုင် စိမ့်ခိုရောက်ရှိလျက် ကြည်နူးမှုတို့ ပြည့်လျှမ်းသွားပြန်သည်ပဲ။

★

“တီ...တီ...”

ကားဟွန်းတီးလိုက်သံကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည် ။ လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက်စောစော သုံးနာရီ။ ကိုထွဋ် အချိန်တိကျသားပဲ။ ညဘက်ကတည်းက ပစ္စည်းတွေသိမ်းထားပြီးသားမို့ မနက်နှစ်နာရီထဲ ကာရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်ပြီး ကိုထွဋ်အလာကို စောင့်ခဲ့ပါသည် ။

ညနေတွေ့စဉ် ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှာ လဲမေးလို့ အချိန်ပြောတော့ ဘယ်သူပို့မှာ လဲထပ်မေးသည် ။ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြစဉ် ဘာလို့ သိပ်မာနကြီးရတာလဲ နှင်းဆီရယ်. . .အဲဒီအချိန်ကြီးမှာ ကားဘယ်လိုငှားမလဲ ဟု ဆူသည် ။ အဆောင်က ဒရဝမ်ကြီးကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး ကားငှားခိုင်းဖို့ စဉ်းစားထားကြောင်းပြောတော့ ခေါင်းကို ခါယမ်းနေတာ တွေ့သည် ။

“ကိုထွဋ်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းပါတဲ့ လား”

“ကိုထွဋ် ဒုက္ခများမှာ စိုးလို့ ပါ”

“ကိုထွဋ်ယူလို့ ရတဲ့ ကားတွေ ရှိပါတယ်၊ ကိုထွဋ်လာခေါ်မယ်၊ ဘယ်အချိန် အရောက်လာရမှာလဲ”

“သုံးနာရီ”

ညနေကစကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း ပစ္စည်းတွေသယ်ပြီး အဆောင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ သည် အချိန်မျိုးမှာ သူ့မျက်နှာကို ဒါပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်းပါပဲဟု မဆီမဆိုင်တွေးရင်း ပြုံးချင်သလို ဖြစ်လာသေးသည်လေ။

ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ကားမောင်းထွက်သည် အထိ ကိုထွဋ်ကစကားမဆို။ အမြဲအရောင်လက်နေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေ ခါတိုင်းနှယ် မစူးမရှုဖြစ်နေတာကြည့်ရင်း သူ့ရင်တွင်းကကြေကွဲမှုကို နားလည်ရတော့မှာလား။ ခွဲခွာခြင်းဟာ နှုတ်ဆွဲအနေအောင် ဖန်တီးနိုင်ပါသတဲ့ လား။

ကားဂိတ်ရောက်တော့ ပစ္စည်းတွေ ချသည်။ ကားက ထွက်ချိန်နီးပြီမို့ ကားလက်မှတ်ပြ၊ ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ရပြန်သည်။

ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်အပြီး ခရီးသည် တွေ ကားပေါ်တက်ကြပြီမို့ နှင်းဆီက ကိုထွဋ်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုထွဋ် နှင်းဆီဆီကို စာရေးမယ်...”

နှင်းဆီက ခေါင်းကိုညိတ်၏

“ကိုထွဋ် နှင်းဆီကိုအကြာကြီး ခွဲမနေနိုင်ဘူး”

ပြန်ပြောရမည့် စကားက နှုတ်ခမ်းမှာ ပျောက်သည်။ ကြေကွဲမှုက ဆို့တက်လာသလို မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဥတို့ ခိုပြီပဲ။

နှင်းဆီ တက်တော့မယ်...”

ပြောပြီး ကားပေါ်ကိုအမြန်တက်လိုက်သည်။ ကားပေါ်ရောက်လို့ နေရာမှာ ထိုင်လိုက်စဉ်မှာ ကားဟွန်းသံပေးပြီး ကားစက်နှိုးလေပြီ။ မှန်

တင်းမာချင်သည်။ ။

“သမီးမလုပ်ချင်ဘူး ဖေဖေ”

နှင်းဆီဖြူ၏ စကားကိုဖေဖေက နားလည်ဟန်မပြ။ တကယ်ဆိုဒီလို စီးပွား တသီးတခြား ခွဲပေးထူထောင်ပေးတာကို နှင်းဆီဖြူကကျေကျေနပ်နပ်လက်ခံမည်ဟု ဖေဖေတွေးထားပုံရ၏။ နှင်းဆီဖြူကပင် စတင်တောင်းဆိုရမည့် အခွင့်အရေးဟု ဖေဖေ ထင်ထားပုံရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီး”

“သမီး ဒီမှာ အခြေမချချင်ဘူး”

“ဘယ်လို သမီး”

“သမီး ဒီမှာ အခြေချပြီး မနေချင်ဘူး”

“သမီး ဘာလုပ်မှာ လဲ”

“သမီး . . .ရန်ကုန်မှာ အလုပ်တစ်ခုခုရဖို့ ကြိုးစားမယ်”

ဖေဖေက ပြုံးသည်။ ။

“လွယ်ပါ့မလား သမီးရယ် . . .၊ ပြီးတော့ ဝန်ထမ်းလုပ်ပြီး သမီးဘယ်လိုကြီးပွားပါ့မလဲ”

ဖေဖေစကားက ငြင်းစရာမလိုသည့် စကားဟု နားလည်လက်ခံသည်။ ။ သို့တိုင်လျက် ဒီမှာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း တစ်ခုခု အခြေချကာသည်က မခွဲနိုင်သောအဖြစ်ကို နှင်းဆီ မလိုလားပြန်။

ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာ နေပြီး ကိုထွဋ်နှင့် ဝေးနေရသည် ထက် ကိုထွဋ်ရှိ ရာရန်ကုန်မှာ လာနေခြင်းကို နှင်းဆီက လိုလားနေပြန်သည်။ ။

ဖေဖေကို ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။

“သမီး ဒီမှာ နေရတာ မပျော်ဘူး ဆိုတာ ဖေဖေ သိတယ်”

ဖေဖေမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ဖြစ်သည်။ ။

မိထွေးနှင့် နေရတာ စိတ်ဆင်းရဲကြောင်း ဖေဖေရည်ညွှန်းတာနားလည်၏။

သည့် ထက်ပိုပြီး ခိုင်လုံသောအကြောင်း နှင်းဆီဖြူမှာ ရှိနေတာ ဖေဖေဘယ်လိုသိနိုင်ပါ့မလဲ...။

*

(၁၁)

ထမင်းစားပြန်ဖို့ စတိုးဆိုင်ထဲကထွက်ပြီးလမ်းလျှောက်လာသည်။ ။ နှစ်လမ်းကျော်လောက်မှ အိမ်ကို ရောက်ဖို့ အဝေးပြေးဂိတ်ဝင်းကို ဖြတ်ရ၏။

“ဟယ် .. .ကိုထွဋ်...”

သားရေအိတ်တစ်လုံးလွယ်ပြီးကားဝင်းထဲမှာ ထွက်လာသည့် ကိုထွဋ်ကိုမြင်လိုက်ရစဉ်အံ့သြဝမ်းသာစိတ်ဖြင့်နှုတ်မှ အသံထွက်သွားသည့် နှင်းဆီဖြူ၏ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် အသံလာရာသို့ ကိုထွဋ်အကြည့်ရောက်၏။ နှင်းဆီဖြူကိုတွေ့သွားတော့ နှင်းဆီဟု နှုတ်မှ အသံထွက်ကာ နှင်းဆီရှိရာ အပြေးလှမ်းလာသည်။ ။

“တော်သေးတာပေါ့ နှင်းဆီရယ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတွေ့လို့”

“ကိုထွဋ်ရယ်... လာမယ်ဆို အကြောင်းကြားလိုက်ပါလား၊ နှင်းဆီလာကြိုနေမှာ ပေါ့...”

“ကိုထွဋ် စာထည့်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဟုတ်တယ် နှင်းဆီ ... နှစ်စောင်ရှိပြီ”

“မရဘူး ကိုထွဋ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူးနော်”

မိထွေးလုပ်သူလက်ထဲရောက်ပြီး ဖေဖေကိုပေးလိုက်တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် တစ်နေရာရာ ချောင်ထိုးထားပြီး ပြောဖို့ မေ့နေတာလား အစဉ်း စားရခက်ပြန်၏။

“ထားလိုက်ပါတော့ ... လူကိုယ်တိုင် လိုက်လာဖြစ်အောင် ဖန်တီးသလို ဖြစ်သွားတာ ပိုကောင်းတယ်ပဲ တွေးရမှာ ပေါ့”

နှင်းဆီ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။

“ဒီမှာ တည်းခိုအင်း သုံးခုရှိတယ်ဆို...”

“ဟုတ်တယ် ကိုထွဋ်၊ ပြည့်စုံက သန့်တယ် ၊ ပြည့်စုံမှာ တည်း”

“ဝေးလား...”

“မြို့လေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲ မဝေးပါဘူး ၊ လျှောက်သွားတာပေါ့၊ နှင်းဆီ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား... နှင်းဆီ”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ဧည့်သည် ကိုယ်ပို့တာပဲ”

“နှင်းဆီကို အပြောအဆို ခံနေရမှာ လားလို့ ပါ”

နှင်းဆီက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည် ။

“ကိုထွဋ် နည်းနည်း ပိန်သွားတယ်”

“နှင်းဆီကို လွမ်းလို့”

“ပိုပြန်ပြီ”

အကြည့်ဆုံခိုက် ကြည်နူးပြီးကို ပြုံးလိုက်မိကြပြန်၏။

★

အခန်း(၁၂)

တည်းခိုအင်းရောက်တော့ နှင်းဆီဖြူကဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ကိုထွဋ် ရေမိုးချိုးပြီး ပြန်ဆင်းလာသည့် အခါ ထမင်းဆိုင်ကို နှင်းဆီဖြူခေါ်သွား ဖြစ်၏။ အိမ်ပြန်ထမင်းမစားတော့ဘဲ ကိုထွဋ်နှင့် အတူ စားမည်ဆုံးဖြတ်၍ စီစဉ်ခဲ့ခြင်းပင်။

“ကိုထွဋ် စာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားလဲ”

ထမင်းစားပြီးချိန်မှာ နှင်းဆီဖြူက မေးလိုက်၏။

“အဲဒါတွေပြောဖို့ လိုက်လာခဲ့တာ နှင်းဆီဆီကပြန်စာကိုမျှော်ရင်းနဲ့ မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ကိုယ်လာတာ၊ ရက်ကလည်း နီးနေပြီ”

“ဘာရက်လဲ ကိုထွဋ်”

ကိုထွဋ်က ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ပြန်ချရင်း နှင်းဆီကို လွမ်းကြည့်သည်။

ကိုထွဋ် နှင်းဆီအတွက်အလုပ်ပြောထားလို့

“တကယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နှင်းဆီ။ ကိုထွဋ် သူငယ်ချင်းရဲ့ မိဘတွေကုမ္ပဏီမှာ . . .၊ သူတို့ က ကုမ္ပဏီအကြီးကြီး၊ အလုပ်က အခုလကုန်ရင်စဝင်ရတော့မှာ ၊

လူဆယ်ယောက်ကျော်ကျော် အင်တာဗျူးနဲ့ ခေါ်မှာ ၊ အဲဒါ နှင်းဆီအတွက် ကိုထွဋ် ပြောထားလို့ ”

“နှင်းဆီလည်း အင်တာဗျူးဖြေရမှာ ပေါ့”

“ဖြေတော့ ဖြေရမှာ ပေါ့၊ ဒါကသဘောလောက်ပါ၊ ပြောပြီးသားပဲ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ စာထဲမှာ ရေးထားတာ၊ နှင်းဆီ လာနိုင်မလား မလာနိုင်ဘူးလား အကြောင်းပြန်ဖို့ လေ...”

နှင်းဆီ နားထောင်ရင်းပျောက်နေသော စာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဖြေရလာသည် ။ မိထွေးက စာတွေကို ဖေဖေလက်ထဲ ထည့်မည်။ ဖေဖေက ဖောက်ဖတ်ရင်း ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကိစ္စမှန်းသိတော့ နှင်းဆီကို မသိစေချင်တာမို့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်မည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ နှင်းဆီ၊ ဒီကဆိုင်က နှင်းဆီမရှိလို့ မဖြစ်လို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုထွဋ်”

“ကိုထွဋ်ကတော့ နှင်းဆီနဲ့ အနီးအနားပဲရှိစေချင်တဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ စီစဉ်တာပဲ နှင်းဆီ၊ လစာကလည်း နှင်းဆီတစ်ယောက်စာတော့ လောက်နိုင်မှာ ပါ”

“နေဖို့ ကရော ကိုထွဋ်”

“အဲဒါလည်း အဆောင်တစ်ခုမှာ သွားပြောထားတယ်၊ ဒီလမကုန်ခင် လာမယ်ပြောပြီး သုံးလစာ ကြိုပေးထားပြီးပြီ”

“ဟာ . . . ကိုထွဋ်ကလည်း နှင်းဆီ မလိုက်ဖြစ်ရင်ရော”

“လိုက်ဖြစ်ရင် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားတာ နှင်းဆီ

၊ မလိုက်ဖြစ်ရင်ဆိုတာကို ကိုထွဋ်က ထည့်မစဉ်းစားချင်ဘူး၊ ဘာလဲ...
နှင်းဆီ...တကယ်လိုက်လို့ မရဘူးလား”

ကိုထွဋ် မျက်နှာမှာ တကယ်စိုးရိမ်စိတ်ယှက်သန်းသွားတာ မြင်သည်

။

“နှင်းဆီလိုက်မယ် ကိုထွဋ် ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကအတင်းဖျက်မှာ ပဲ၊ ကို
ထွဋ်စာတွေလည်း ဖေဖေဖတ်ပြီး ရန်ကုန် အ လုပ်သွား မလုပ်စေချင်လို့
မသိအောင် နှင်းဆီကိုမပေးတာ ဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီလိုလုပ်...ကိုထွဋ်၊ ကိုထွဋ် မနက်ဖြန်ပဲ ပြန်လိုက်တော့၊ ဒီမှာ နှင်း
ဆီ ဆီကို ဧည့်သည် တစ်ယောက် လိုက်လာတယ်ဆိုတာ ဖေဖေတို့ မသိ
ခင် ပြန်တာကောင်းမယ်”

“နှင်းဆီကရော...”

“နှင်းဆီဘာသာ ရန်ကုန်ဆင်းလာခဲ့မယ်လေ”

“ရက်အတိအကျသိမှ ကိုထွဋ်လာကြိုလို့ ရမှာ ”

နှင်းဆီက စဉ်းစားရင်း ရက်တွက်နေသည် ။

“ဒီရက်အတွင်းဖြစ်မှ နော် နှင်းဆီ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အလုပ်က
သူများ တွေ ခန့်တုန်း တစ်ခါတည်း ပြောထားလို့ ”

“နောက်တစ်ပတ်ဆို ရလား”

“အင်း...ရတယ်”

“ဒါဆို နောက်တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေ ကိုထွဋ် ဘူတာ လာကြိုနေ ဟုတ်
လား”

“အင်း... ဖြစ်ပါတယ်၊ နှင်းဆီ ဆက်ဆက်တော့ လာနော်”

“စိတ်ချပါ...”

“ဒါဆို အခုအပြန် ကားဂိတ်ဝင်ပြီးလက်မှတ်ဖြတ်ထားလိုက်မယ်...”

”

“ကောင်းတယ်၊ ညနေ နှင်းဆီ လာမတွေ့တော့ဘူး သိလား၊ ဖေဖေ တို့ ရိပ်မိပြီး အတင်းတားနေမှာ စိုး”

ကိုထွဋ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကိုယ့်ဆီလာလည်သည့် ဧည့်သည် ကို ဧည့်ဝတ်မကျေနိုင်ခြင်းအတွက် စိတ်တော့မကောင်း။

ကားဂိတ်ဝင်းနားအရောက် ကိုထွဋ်နှင့် သူနှုတ်ဆက်ရင်း လမ်းခွဲလိုက်သည်။

*

အခန်း(၁၃)

ကားထွက်မှာ က မနက်ခြောက်နာရီ ဆိုတော့ ဈေးသွားရင်း ကားဂိတ်ကို နှင်းဆီဖြူ ဝင်လိုက်သည်။

ကားပေါ် မတက်သေးဘဲ ကားနားမှာ ရပ်နေသည့် ကိုထွဋ်ကိုတွေ့ရ၏။

“နှင်းဆီ မလာနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“မရေမရာနဲ့ မို့ အတိအကျ ကတိမပေးခဲ့တာ ကိုထွဋ်”

“ရန်ကုန်ဆင်းလာဖို့ အခက်အခဲမရှိဖို့ က အရေးကြီးတာပဲ နှင်းဆီရ

ယ်...”

“ကိုထွဋ်ကို ဧည့်ဝတ်မကျေလို့ နှင်းဆီ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ညက အိပ်
တောင်မပျော်ဘူး”

“နှင်းဆီရယ် . . . ကိုထွဋ်က ဧည့်သည် မှ မဟုတ်တာ၊ နှင်းဆီ အား
နာရမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး လေ”

“ဒါပေမဲ့ တစ်မိန်းဆန်နေသလိုပဲ”

“အခြေအနေ အရပဲကွာ၊ ကိုထွဋ်လည်း နှင်းဆီနဲ့ တစ်ညလုံးထိုင် စ
ကားတွေပြောချင်တာပေါ့”

“အခြေအနေမပေးတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ညကအိပ်မရလို့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ထိုင်ရေးထားတယ်၊ နှင်းဆီလာရင်
ပေးဖို့ အဆင်သင့်ကူးပြီးသား။

ပြောပြောဆိုဆို အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ စာရွက်ခေါက်ကိုရှာသည် ။ ကား
က ဟွန်းတီး၍ အချက်ပေးနေပြီ။

“ရော့ . . .နှင်းဆီ ရော့ . . .”

“ကိုထွဋ် တက်တော့ . . . ကားထွက်တော့မယ်”

ကိုထွဋ်က မျက်နှာကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“လာဖြစ်အောင်လာနော် .. ကိုထွဋ် ဘူတာက ဆင်းစောင့်မယ်၊ နောက်
တနင်္ဂနွေ...”

ကိုထွဋ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ကားပေါ်တက်သွားသည့် ကိုထွဋ်
နောက်ကျောကို လှမ်းငေးနေရင်း ခွဲခွာရခြင်း၏ ဝေဒနာကို
ခံစားရပြန်ပြီ။

လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားမိသည့် စာရွက်ကလေးကို ကားထွက်သွား၍ မြင်ကွင်းမှ အကွယ်မှာ ငုံ့ကြည့်မိသည် ။ ပြီးတော့ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖြေပြီး ဖတ်နေမိပြန်၏။

မှတ်တမ်းတင်အလွမ်း

*တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းဟာ

အလင်းရောင်လား၊ မီးတောက်လား

ခွဲခြားမသိခင်မှာ ရှေ့တိုး

ပိုးဖလံလို လောင်ကျွမ်း

လွမ်းစရာတွေချည့်ပါပဲကွယ်

*တောင်တန်းမှန်သမျှ

လှချင်လှမယ်

သူမနေတဲ့ မြို့က တောင်တန်း

အိပ်မက်မှာ တောင် လွမ်းတယ်။

*နေကြာရိုင်းရင်

အပွင့်ဝါတွေ

သူမနေတဲ့ မြို့က တောပန်း

စိတ်ကူးမှာ တောင် လွမ်းတယ်။

*ကဗျာမဆန်တတ်ဘူးဆိုရင်တောင်

ဝေးကွာမှုမှာ

ကဗျာတစ်ပုဒ်တော့ခံစား

နှလုံးသားနဲ့ ရေးဖူး

ရူးသွပ်စွဲလမ်းနေချင်ပါသေးတယ်။

*အပြုံးတစ်ချက်

မျက်ဝန်းတစ်ဝှေ့

နှစ်တွေကြာတောင် မမေ့နိုင်ဘဲ

ရင်ထဲမှာ ထာဝရငြိ

သတိရနေစရာ တစ်ခုခုကတော့

သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ လွမ်းစရာတွေချည်း

ပါပဲကွယ်။

*

ကဗျာအဆုံးမှာ သက်ပြင်းရှည်ကိုချရင်း ကိုထွဋ်၏ ရုပ်သွင်ကအမြင်
အာရုံမှာ ပေါ်လာပြန်တော့သည် ပဲ။

ကဗျာစာရွက်ခေါက်ကလေးကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်၏။

ကားဝင်းထဲက အထွက် ခြေလှမ်းအစုံသည် လေးလံလွန်းလှသည် ။

ချစ်သူမဲ့သည့် အခါ လိပ်ပြာအနုတ်ခံရသူပမာဖြစ်တတ်ပါ သတဲ့
လား။

*

အခန်း(၁၄)

“တက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့ထောက်ခံစာ၊ အမှတ်စာရင်းတွေထုတ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်ဆင်းပြီး အလုပ်ရှာချင်တယ်”

နှင်းဆီဖြူ၏ စကားကြောင့် ဖေဖေမျက်နှာ မကောင်းတာ တွေ့ရရင်း ဖေဖေကို သနားနေမိသည်။ ။

“ဖေဖေသဘောကတော့ ဖေဖေနဲ့ အတူနေပြီး စီးပွားရှာစေချင်တာပဲ”

အဝေးကို ငေးကြည့်ရင်း ဖေဖေကသူ့သဘောကိုပြောသည်။ ။

“သွားပါစေ ဖေဖေရာ၊ ဒီမှာ နေလို့ က စီးပွားရှာပြီး ငွေပဲစုမိမယ်၊ လူက ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

အစ်ကိုဖြစ်သူ နှင်းဆီဘက်မှ ထောက်ခံပြောသည်။ ။

“အေးလေ . . .သမီးကငယ်ငယ်ကတည်းက သူထင်တာသူလုပ်တတ်တာ . . . ဖေဖေတားလည်း ရမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ ဟိုတလောကသမီးဆီလာတဲ့ စာနှစ်စောင်ရှိတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရဖို့ စီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာပါလို့ ဖေဖေသမီးကိုမပေးမိဘူး၊ သမီး ဖေဖေရင်ခွင်ထဲကထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ဖေဖေ အဲဒီလိုမလုပ်သင့်တာလုပ်မိတဲ့ အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သမီးမှာ ချစ်သူရှိတာလည်း အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အရွယ်နဲ့ သူပဲ”

အမှန်တော့ မိထွေးလုပ်သူက ဖောက်ဖတ်ပြီး ရှင့်သမီးရည်းစားရှိနေပြီဆိုတာအထောက်အထားနဲ့ ဖေဖေကိုတိုင်ချင်လို့ ဖေဖေလက်ထဲစာကိုထည့်မှန်း နှင်းဆီတွက်ဆလို့ ရသည် ပဲ။ မိထွေး၏ သည် လိုစိတ်ထားမျိုးတွေကြောင့် လည်း အိမ်မှာ နေ၍ ပျော်ပိုက်တာတွေ ပါသည် လေ။

“သမီးကို စိတ်ချပါ ဖေဖေ ၊ သမီး ခြေပေါ် သမီးရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားချင်လို့ ပါ”

ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာစေမည့် စကားမျိုးကိုပြောရင်း ဖေဖေကို နှစ်သိမ့်မိသည်။ ။

ဖေဖေထံမှ စကားသံ ထွက်မလာသော်ငြား ဖေဖေ ခံစားမှုကို နားလည်စာနာ နိုင်ခဲ့သည် ပဲ။

*

အခန်း(၁၅)

သောကြာနေ့မှာ ပင် ကဒတ်စာရင်းထုတ်စရာကိစ္စအဝဝတို့ က ပြီးပြတ်သွားသည် ။ စနေညနေ ရထားလက်မှတ် ဝယ်ပြီးသားမို့ စိတ်အေးသွားရ၏။ ဘယ်လိုနည်းနှင့် မဆို တနင်္ဂနွေနေ့မနက်မှာ တော့နှင်းဆီဖြူ ရန်ကုန်ရောက်တော့မည်ပဲ။ လာကြိုဖို့ ကိုထွဋ် မေ့နေလျှင်ဆိုသည့် အတွေးကြောင့် အားငယ်သွားပြန်၏။ အတန်တန်အထပ်ထပ် ကိုထွဋ် ကိုယ်တိုင် ချိန်းခဲ့သည့် ရက်မို့ ကိုထွဋ်မေ့နေမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု စဉ်းစားရင်း စိတ်ကိုဖြေရသည်။ ။

အတူသွား . . .အတူလာ . . . အတူထိုင်ခဲ့ကြသည့် နေရာဟောင်းတို့သည် တစ်ဦးတည်းရောက်လာသူကို အောက်မေ့တမ်းတစရာများ ဖြင့် ကြိုတင်ကြစမြဲ။ အထီးကျန်ဆန်ခြင်း၏ ခံစားမှုကို လက်ဆောင်အဖြစ် ဖြန့်ဝေတတ်စမြဲ။

ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်တော့ တစ်ယောက်တည်းလားဆိုသည့် အမေးက ရင်ကိုနင့်စေပြန်သည်။ ။ မတည်မြဲတတ်သည့် အရာရာတွင် ချစ်သူနှင့် ပတ်သက်သည့် အမှတ်တရ

တို့ ကား တည်မြဲမှုအကြာဆုံးဖြစ်လေမလား။ ခန္ဓာနှင့် စိတ်ရှိနေသမျှ ထို အမှတ်တရတို့ က တည်မြဲနေတတ်ပါသလား။ အသက်ရှင်နေသေးသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်နှယ် အခက်အလက် အရွက်အပွင့်တို့ ပြောင်း သော်ငြား ပင်စည်ကားမပြောင်း။

ဟောင်း၍ မှေးမှိန်တတ်သော အရာများ စွာ၌ နှလုံးသားပေါ်က အ စွန်းအထင်း မပါတန်ရာ။

အတူရှိစဉ်က နှလုံးသား၌ ပွင့်သောပန်းတို့ သည် ကား ချစ်သူမဲ့သည့် အခါ ဆူးများ အဖြစ် ပြောင်းသွားတတ်ရုံမှ တစ်ပါးကွယ်ပျောက်သွားရိုး ထုံးစံမရှိ။

ပန်းဖြစ်ဖြစ် . . .ဆူးဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူ၏ ခြေရာဟု ထင်မှတ်ကာ ကျေနပ်နေတတ်ပြန်သည် ပဲ။

*

အခန်း(၁၆)

ဘူတာကို ရထားဝင်လာတော့ ပြတင်းမှ ခေါင်းကိုထုတ်ကာ ပလက်ဖောင်းမှ လူကြားထဲကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်ရပြန်သည် ။ အားစိုက်လွန်းအားကြီးလို့ ခေါင်းပါမကကိုယ်တစ်ပိုင်းပင် အပြင်ထွက်နေပြီလား မသိ။ ဒီလောက်ရှည်တဲ့ အရပ်ကို လူတွေကြားမှာ ထင်းခနဲ တွေ့နိုင်သည် ပဲဟု အားတင်းရင်း ရှာသည် ။

“နှင်းဆီ . . . နှင်းဆီ”

ရှာတဲ့ သူက မတွေ့။ အောက်မှာ ရပ်နေသူကတွေ့ပြီးအော်သည် ။ အသံကြားပြီး အကြည့်ရောက်ခိုက် ရင်၌ ဝမ်းသာကြည်နူးမှု၏ အတိုင်းအဆသည် ဖော်ပြ၍ မရနိုင်အောင်ပင်။ ကိုထွဋ်က နှုတ်မှ အော်ရင်းရထား

ကို အမိပြေးလိုက်လာနေသည် ။ ရထားအရှိန်သတ်လိုက်စဉ် ကိုထွဋ် ပြတင်းဝနားရောက်လာ၏။

“ဘာပစ္စည်းတွေပါလဲ နှင်းဆီ၊ဒီက လှမ်းပေး”

“ မပါဘူး ကိုထွဋ်၊ အိတ်တစ်လုံးပဲ ဆွဲဆင်းခဲ့မယ်”

“ပေးပါ. . .”

“ထဘီတွေနဲ့ မို့. . .”

“ပေးပါကွာ၊ ရပါတယ်”

လက်ထဲ ကိုင်ထားသည့် အိတ်ကို အောက်မှ လှမ်းဆွဲယူသည် ။ အိတ်ကိုလက်မှ လွှတ်ပေးလိုက်ရင်း ရထားပေါ်မှ ဆင်းသည် ။

“တော်ပါသေးရဲ့ ၊ ကိုထွဋ်ကို မတွေ့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးကို ဆက်မတွေးရဲဘူး”

ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်ရောက်ခြင်း နှင်းဆီက ပြောသည် ။

“မတွေ့စရာ ဘာရှိလဲ နှင်းဆီရယ်၊ ပူစရာမရှိ”

“အကြောင်းအမျိုးမျိုးပေါ့နော်”

“ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းထက်အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းဆိုတာ ဘာမှ မရှိနိုင်ဘူး”

“မှတ်ထားနော် ကိုထွဋ်”

ဆံပင်ကိုသပ်တင်ရင်း စူးစိုက်ကြည့်ကာပြောလိုက်သည် ။ ဘူတာအတွင်းမှ ယှဉ်တွဲထွက်လာခိုက် ကိုထွဋ်က သူ့လက်ထဲကို ဆွဲလာသည် ။

ချစ်သူ၏ အရိပ်နှယ် အေးမြမှုပေးနိုင်သည့် အရာမရှိ ချစ်သူ၏ ဖေးမ

မှုနယ် လုံခြုံနွေးထွေးသည့် အရာမရှိဟု နှင်းဆီဖြူ ခံစားလိုက်မိပြန်သည် ပဲ။

“ဘာနဲ့ သွားမှာ လဲ”

“ကိုထွဋ်မှာ ကားပါတယ်၊ တစ်ခုခု အရင်စားပြီးမှ နှင်းဆီအဆောင်ကို သွားမယ်လေ”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ၏။

အခန်း(၁၇)

အတန်အသင့် ကျယ်ဝန်းသော ခြံထဲမှာ အိမ်ရှင်နေသည့် အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ သီးခြားဆောက်ထားသည့် အဆောင်ကို တွေ့ရသည် ။

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးရှိရာသို့ ကိုထွဋ်ကဦးဆောင်ခေါ်သွားသည် ။ ပြီးတော့ သူကြိုတင်ယူထားသည့် အခန်းမှာ နေမည့် သူဖြစ်ကြောင်း ရအောင်ယူထားပေးသည့် ကိုထွဋ်ကိုကျေးဇူးတင်ကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီးပြလိုက်မိသည် ။

“နှင်းဆီ နားလိုက်ဦး၊ ကိုထွဋ် ညနေမှ တစ်ခေါက်လာခဲ့မယ်”

“မအားရင်လည်း နေပါကိုထွဋ်”

“ရတယ်၊ နှင်းဆီ လိုအပ်တာလေးတွေ လိုက်ဝယ်ရဦးမယ်လေ၊ စာရင်းလေးရေးထား၊ ရေဖလားတို့ ဆပ်ပြာခွက်တို့ တိုလီမိုလီတချို့တော့ ကိုထွဋ် ဝယ်ထားတယ်၊ ညနေမှ ယူလာခဲ့မယ် ”

“ဟယ်. .. ကိုထွဋ် ကြိုဝယ်ထားတယ်”

အံ့ဩဝမ်းသာစကားနှုတ်မှ ထွက်ဖြစ်သည် ။ သည် အထိထောင့်စေ့စေ့ စီစဉ်ထားမည်ဟု မတွေးခဲ့မိသည် မှာ အမှန်။

“ကိုထွဋ် ပြန်မယ်”

အံ့သြဝမ်းသာကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမည် မသိအောင်ပင်။

ကိုထွဋ် လှည့်ထွက်သွားသည် ကို ငေးကြောင်ကြည့်နေမိဆဲ။

★

ကျောင်းသူဘဝ အဆောင်နေစဉ်ကပစ္စည်းတွေကို သယ်လာဖို့ သတိ တရတော့ရှိသည် ။ ပစ္စည်းတွေကို သေတ္တာကြီးငယ်နှင့် သယ်၍ အိမ်က ထွက်လာတာ ဖေဖေ ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ လည်း စိုးရိမ်မိ တာအမှန်။ ပြီးတော့ ကိုထွဋ်နှင့် သာမတွေ့ပါက ဆိုသည့် အတွေးက သေတ္တာကြီးငယ်ကို သယ်မလာဖြစ်အောင် ဟန့်တားခဲ့သည် ပဲ။ လက် ဆွဲသားရေအိတ်တစ်လုံးမှာ အဝတ်အစားသာ ထည့်ယူခဲ့မိသည် ။ အ ဆောင်မှာ ရောက်မှ ပဲသင့်တော်သလို ကြည့်စီစဉ်တော့မည်တွေး၏။ အ မိကလိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကိုလည်း ရောက်မှ ပင်ဝယ်တော့မည် စဉ်း စားခဲ့သည် ပဲ။ ကိုထွဋ်က သည် မျှ ပူပူပင်ပင်အလိုက်တသိ ဝယ်ထား ပေးမည်ဟု မမျှော်လင့်မိရိုး အမှန်ပင်။

ညနေ ကိုထွဋ် ရောက်လာတော့ ကားနောက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး ပစ္စည်း တွေကိုချပေးသည် ။ အဝတ်လျှော်နိုင်ဖို့ ပလတ်စတစ်ဇလုံမှ အစ ရေဖ လား၊ ဆပ်ပြာခွက်၊ ထမင်းစား ပန်းကန်၊ ဇွန်း စသည် တို့ ကို ကြည့်ရင်း ကိုထွဋ်ကို ကျေးဇူးတင်နေမိပြန်သည် ။

“ကိုထွဋ် ဝယ်ထားတာတွေက စုံနေပြီပဲ”

“ကိုထွဋ်လည်း စိတ်ကူးထဲ ရှိတာတော့ ဝယ်လိုက်တာပဲ၊ ဘာတွေလို အပ်သေးလဲ ကြည့်ပါဦး၊ သောက်ရေ အိုးလို ဟာမျိုးပေါ့”

“အရေးကြီးတာက ကိုထွဋ်ရေ အိပ်ရာအတွက် စောင်၊ ခြင်ထောင်၊

ခေါင်းအုံးပဲ၊ အိပ်ရာလိပ် သယ်မလာဘူး ၊ ဒီမှာ ဝယ်မှ ဖြစ်မှာ . . .”

“ခန်းဝင်ပစ္စည်းပေါ့”

“ဟာ . . . ကိုထွဋ်ကလည်း ”

နှစ်ဦးသား ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်မိကြပြန်၏။

“အဲဒါတွေ အရင်ဝယ်ရအောင် ကိုထွဋ်ရယ်. . .၊ ဒါမှ ဒီညအိပ်လို့ ရမှာ ၊ အခန်းလေးက မဆိုးပါဘူး၊ သိပ်မကျယ်လှပေမယ့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပါတယ်”

“ထမင်းချက်စားလို့ ရမှာ လား”

“မရဘူး ကိုထွဋ်၊ အဲဒါ ခွင့်မပြုဘူးတဲ့ ၊ အပြင်မှာ လပေးနဲ့ စားမယ် လေ၊ ဒါက လွယ်ပါတယ်”

“ကဲ . . . ဒါဆို ကားပေါ်တက်”

ကားတံခါး ဖွင့်ပေးစဉ် ကားပေါ်တက်လိုက်သည် ။

*

အခန်း(၁၈)

ကိုထွဋ်ကျေးဇူးဖြင့် အလုပ်မှာ လည်း အဆင်ပြေခဲ့သည် ။ လစာက မပိုမလျှံနိုင်ပေမယ့်နှင်းဆီဖြူအတွက် ချွေချွေတာတာ သုံးလို့ ဖြစ်နိုင်သည် ။

ရောက်စ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်တော့ တစ်ရက်ခြားနှစ်ရက် ကို ထွဋ်ကညနေအလုပ်မှ အပြန် အဆောင်ဝင်လာတွေ့သည် ။ ကိုထွဋ်နှင့် အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သည့်အခါတိုင်း ကားကို အဆောင်မှာ ထား၍ လမ်းလျှောက်သည့် အခါလျှောက်၊ ဘဝဆိုတာ ချစ်သူနှင့် အတူ

ဆို ထင်သလောက်မကြမ်းဟု ကျေနပ်နေမိသည် ပဲ။

“နောက်တစ်ပတ် ဆိုရင်တော့ ကိုထွဋ် ညနေလာတွေ့လို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ လဲ နှင်းဆီ”

ကိုထွဋ် မျက်နှာက အံ့သြရိပ်ငွေ့တွေ သန်းသွားသည် ။ ကိုထွဋ်ကို ကြည့်ရင်း နှင်းဆီဖြူက ပြုံးသည် ။

“ကိုထွဋ်ကလည်း စကားဆုံးအောင်တော့ နားမထောင်ဘူး”

“ပြောပါဦး ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“နှင်းဆီ အိုဗာတိုင် ဆင်းပေးရမယ်”

“ဪ... ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဆင်းပေးပါဆိုတော့ နှင်းဆီ မငြင်းချင်ဘူးလေ၊ ကိုထွဋ် မျက်နှာနဲ့ အခွင့်အရေး ယူတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ကုမ္ပဏီအလုပ်ကတော့ အရေးကြီးကြီးသလိုပဲလေ ၊ ကိုထွဋ် နားလည်ပါတယ်”

“ကိုထွဋ် တနင်္ဂနွေလာပေါ့”

ကိုထွဋ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ အဆောင်ကို သိပ်နောက်ကျပြီးမှ မရောက်ချင်။

“ဘာလဲ ... ပြန်ချင်ပြီလား နှင်းဆီ”

“ပြန်ရင်ကောင်းမယ် ကိုထွဋ်၊ လမ်းလျှောက်ရဦးမှာ ”

ကားကို အဆောင်ရွှေမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လမ်း
လျှောက်လာခဲ့သည် ပဲ။

“အပြင်ဆောင်တွေက ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စည်းက
မ်းတော့ မရှိဘူးနော်”

အနားရောက်လာသည့် စားပွဲထိုးလေးကို ပိုက်ဆံလှမ်းပေးရင်း ကို
ထွဋ်က မေးလိုက်၏။

“ကိုထွဋ်ရယ်... ဟိုတုန်းကလို အဆောင်နေကြတာက တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူတွေချည်းမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ဒီလိုစည်းကမ်းတွေသတ်မှ
တ်ရင် လာနေတဲ့ လူ ဘယ်ရှိမှာ တဲ့ လဲ၊ အများ စုက အလုပ်လာလုပ်ကြ
တဲ့ သူတွေချည်းပဲလေ။ ဒီခေတ် ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေကလည်း တန်အော
င်ခိုင်းတော့ ပြန်ချိန်တွေက အမျိုးမျိုးလေ။ ပြီးတော့ကာရာအိုကေမှာ အ
လုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ဆို ည နှစ်နာရီလောက်မှ ပြန်ကြ
ရတာ...”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ နှင်းဆီပြောသလိုပဲ ဒါ ခေတ်အလိုက် ဖြစ်
လာတာပဲလေ...”

ပြန်အမ်းသည့် ပိုက်ဆံကိုလှမ်းယူရင်းပြောသည် ။ ဆိုင်းတွင်းမှ ထွ
က်ခဲ့၏။ သူတို့ ထိုင်နေကျ ဆိုင်လေးသည် လမ်းချိုးလေးအတွင်းပိုင်းမှာ
မို့ လမ်းမကြီးဆီကိုပြန်ထွက်ရ၏။ လမ်းမကြီး ရောက်လျှင် အဆောင်ရှိ
ရာဘက်သို့ နှစ်မှတ်တိုင်လောက် လျှောက်ရသည် ။

လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်ပြီး လျှောက်လာခိုက် မျက်နှာချင်းဆိုင် လာ
နေသူ တစ်ဦးကို တွေ့တော့...

“ဟယ်...ကိုကိုကြီး”

နှုတ်မှ အသံထွက်ကာ အံ့သြသွားမိသည်။ ။

“ဟဲ့ .. နှင်းဆီ၊ ဪ... ကိုထွဋ်လည်း ပါတာပဲ”

အနားရောက်ခိုက် ကိုကိုကြီးက သူတို့ နှစ်ဦးကို တွေ့ပြီး ထူးဆန်းသလို ဖြစ်သွားပုံရ၏။

“ကိုထင်ကျော် . . .အရောင်းအဝယ် ကိစ္စပဲလား”

ကိုထွဋ်အမေးကို ကိုကိုကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။

“ကိုကိုကြီး ဖြူဖြူရော . . .၊ နယ်မှာ ပဲလားဟင်၊ နှင်းဆီတော့ ကိုထွဋ် ကျေးဇူးနဲ့ ဒီမှာ အလုပ်ရပြီ”

“ဖြူဖြူကတော့ အိမ်အလုပ်ပဲ ဝင်လုပ်နေတယ် နှင်းဆီ”

“နှင်းဆီ စာရေးလိုက်ဦးမယ်၊ ကိုကိုကြီး နှင်းဆီ ဟိုရှေ့နားက အဆောင်မှာ နေတာ...”

“အေး...အေး...သွားမယ်၊ ကိုထွဋ် သွားမယ်နော်”

နှုတ်ဆက်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ။

“ဘာပြောပြော သူ့ကျေးဇူးကြောင့် နှင်းဆီနဲ့ ကိုထွဋ် ဆုံခဲ့ကြတာ၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီးလေ”

ကိုထွဋ်က အရယ်နှောရင်း ပြောသည်။ ။

“ဖြူဖြူသိရင် သိရိသိတော့မှာ ၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်က စာအဆက်အသွယ် အမြဲရှိတာ”

“နှင်းဆီနဲ့ ကိုထွဋ်ကို ရန်ကုန်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုရင် သူတို့ အရမ်းအံ့သြကြမှာ ပဲ သိလား ကိုထွဋ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့က ကိုထွဋ်နဲ့ နှင်းဆီ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ကွဲသွားကြမှာ လို့ ဗေဒင်ဟောထားကြတာ၊ ဖြူဖြူက ကိုကိုကြီးနဲ့ နှင်းဆီကို သဘောတူတာ သိလား၊ ကိုကိုကြီးက ရိုးတယ် အေးတယ်တဲ့ . . .”

“ကိုထွဋ်ကတော့ မရိုးတဲ့ သဘောပေါ့၊ မယုံကြည်တဲ့ သူတွေကို မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ ပို့လိုက်မှ အံ့ဩသွားကြမှာ . . .”

“ဟာ . . . ကိုထွဋ်ကလည်း ”

ချစ်သူပခုံးကိုဖွဖွထုချင်တာ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းတော့ မသိ။ ကိုထွဋ်ပခုံးကိုတဖွဖွထုနေမိပြန်သည်။ ။

*

အခန်း(၁၉)

နှင်းဆီဖြူ အိုဗာတိုင် ဆင်းသည့် အပတ်မှ စ၍ တနင်္ဂနွေမှာ ကိုထွဋ်က မနက်စောစော တစ်ခေါက် ရောက်လာတတ်သည်။ ။ နေ့လယ်ပြန်သွားပြီး ညနေပိုင်းမှာ တစ်ခေါက် ရောက်လာစမြဲ။

ဒီတနင်္ဂနွေမှာ လည်း ခါတိုင်းနှယ် ကိုထွဋ် ရောက်လာမည်ထင်ပြီး ဖြီးလိမ်းကာ စောင့်သည်။ ။

ဆယ့်တစ်နာရီကျော်တော့ ကိုထွဋ် မလာတော့တာ သေချာပြီ တွေးသည်။ ။ နေထိုင်မကောင်းတာလားဟု စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သည်။ ။ အရေးတကြီး အလုပ်ကိစ္စပေါ်လာလို့ ဖြစ်မှာ ပါဟု ဖြေတွေး တွေးရပြန်၏။

ညနေ ကိုထွဋ် ကားအဆောင်ထဲဝင်လာတာမြင်မှ စိတ်သက်သာ

တော့၏။ ကိုထွဋ်ကား ဝင်လာသည် တွေ့ကတည်းက အဆောင်ပေါ်မှ နှင်းဆီဖြူ ဆင်းလာခဲ့သည် ။ ကားရပ်လိုက်ချိန်မှာ ကားနားသို့ နှင်းဆီဖြူ ရောက်နေပြီ။

“မနက်က စောင့်နေသေးလား”

ကားပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ ကိုထွဋ်က လှမ်းမေးသည် ။

“စောင့်တာပေါ့...”

ကိုထွဋ်မျက်နှာက ပျက်ချင်ချင် ဖြစ်သွားတာ နှင်းဆီ သတိထားဖြစ်သည် ပဲ။

“အလုပ်ပေါ်လာလို့ လား...”

“လာ... တက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်မှ ကိုထွဋ်ပြောပြမယ်”

တစ်ခုခုဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်ရင်း လေးလံသွားသည် ။ ကိုထွဋ်ဖွင့်ပေးသော ကိုထွဋ်နှင့် ယှဉ်လျက် တံခါးမှ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် နီးနီးလေးသည် အလွန်ဝေးကွာလွန်းပြီ ထင်၏။ လမ်းမှာ ကိုထွဋ်က ဘာစကားမှ မဟ။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးပြီး မေးချင်စိတ်ကိုမျိုးသိပ်ပြီးမမေးဖြစ်အောင်နေသည် ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ကိုထွဋ်ထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည် ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုထွဋ်၊ ပြောပါဦး”

ကိုထွဋ် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်သည် ။ ထိုစဉ် စားပွဲထိုးလေးရောက်လာတော့ မှာ နေကျ လက်ဖက်ရည်ကျကျ နှစ်ခွက် မှာ လိုက်သည် ။

“ပြောလေ ... ကိုထွဋ်”

ဂျမ်းရှင်းအိပ် ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်စဉ် ဆင်းလိုက်၏။ ကား ဒရိုင်ဘာက ကားကို ဆက်မောင်းသွားစဉ် ဂျမ်းရှင်းအိပ်ထဲဝင်ရန် အဝင် ဝဆီလျှောက်၏။

“ဟဲ့...ထင်ကျော်”

ဂျမ်းရှင်းအိပ်ထဲမှ ထွက်လာသူကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တော့ အံ့သြ ဝမ်းသာစွာ နှုတ်မှ ထွက်သည် ။

“ဟာ...နင် နည်းနည်း ဝလာသလိုပဲ”

“နင်ကော ဘာထူးလဲ၊ အရင်ကလို အရောင်းအဝယ်ပဲလား ထင်ကျော်”

“အေးပေါ့ဟာ... ဒါပဲဟေ့၊ ဟိုမှာ တော့ ပွဲရုံလည်း ရှိတော့ ဒီက ပွဲရုံ တွေနဲ့ အဆက်အသွယ် မပြတ်အောင် ခဏခဏရောက်တယ်”

“နင်နဲ့ မတွေ့တာတောင် ကြာပြီ”

“ဟိုတစ်နေ့ကတော့ နင့်မောင်ကျော်ထွဋ်ခေါင်တို့ အတွဲနဲ့ တွေ့သေး တယ်၊ နင့်အကြောင်း မမေးလိုက်ရဘူးဟ... ”

“ကိုထွဋ်လား”

“အေးလေ... ဒီကောင့် ကောင်မလေးက ငါ့ညီမ သူငယ်ချင်းလေ...”

မျက်နှာ မပျက်သွားအောင် ဟန်ဖြင့်ထိန်းရင်း ထင်ကျော်ဆီမှ စကား ကို ရသလောက် နှိုက်ယူရန် စဉ်းစားမိ၏။

“ကိုထွဋ်က ပြောတော့ပြောတယ်၊ မတွေ့ဘူးသေးဘူးဟ၊ ဘယ်လိုလဲ ချောလား”

ရယ်ရယ်မောမော မေးလိုက်၏။

အရပ်ရှည်ရှည် သွယ်သွယ် မဆိုးပါဘူးဟာ၊ ငါ့ညီမနဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှာ တော့ အချောဆုံးပေါ့

“ကိုထွဋ်ကို ဆုံပေးဖို့ ပြောရဦးမယ်၊ နင့်ညီမ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ နင့်နာမည်သိမှာ ပေါ့”

“သိတာပေါ့ဟာ၊ တက္ကသိုလ်တက်နေတုန်းက ငါ ခဏခဏကျွေးရမွေးရတဲ့ ကောင်မလေးတွေပဲ၊ နှင်းဆီဖြူတဲ့ ၊ နယ်ကပဲ၊ နေပါဦး၊ ငါက ထင်တာ နင်တို့ သိပြီး သဘောတူထားတာလားလို့ ”

“သိတော့ သိတာပေါ့၊ ထင်ကျော်ရာ၊ ကိုထွဋ်က ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ ယောက်ျားတွေက ခဏတွဲတာလား ဘာလားမှ မသိတာ၊ မေမေ့ကိုတော့ မပြောရသေးဘူးပေါ့”

“ဒီကောင်တွေ တက္ကသိုလ်ကတည်းက တွဲနေတာပဲ၊ ကြာပြီဆိုတော့ တကယ် အတည်တကျ စိတ်ကူးပုံ ရပါတယ်ဟာ . . . ကဲ သွားမယ်”

“အေး. . . အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ရှေ့ ငါ့လိပ်စာကတ်. . .”

“ထင်ကျော် လှမ်းယူနှုတ်ဆက်ရင်းထွက်သွားသည် ။”

ကိုထွဋ်က စကားဆုံးတော့ ငေးစိုက်နားထောင်နေသောနှင်းဆီဖြူနှင့် အကြည့်ဆုံသည် ။ နှင်းဆီမျက်နှာ ညှိုးရော်ရိပ်သန်းနေတာ ကိုထွဋ်တွေ့မှာ ပဲလေ. . .။

“မနက်တော့ အစောကြီး မမ ကိုထွဋ်ဆီကိုရောက်လာတယ်၊ အိမ်ကို ခေါ်သွားပြီး အဲဒီကိစ္စ မေးတယ်လေ”

“ကိုထွဋ် ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ကိုထွဋ် မညာချင်ဘူး နှင်းဆီ၊ ကိုထွဋ် အမှန်အတိုင်းပဲဝန်ခံလိုက်တယ်၊ ကိုထင်ကျော် ပြောခဲ့တာတွေအားလုံး အမှန်တွေချည်းပဲလို့ ၊ နှင်းဆီနဲ့ ကိုထွဋ်ကတက္ကသိုလ်မှာ ကတည်းက ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလို့ ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ပြန်ဖွင့်ပြတာပေါ့ နှင်းဆီရယ်”

“ဘယ်လိုလဲ ကိုထွဋ်”

“သူတို့ သဘောတူတဲ့ လူကိုမယူဘဲငြင်းပြီး ကိုထွဋ် ဦးလေးအိမ်ကို ဆင်းပြီးတော့ တက္ကသိုလ်ပြောင်းခဲ့တာလေ၊ အခု မေမေသိရင် ပိုဆိုးမယ်ဆိုပြီးမေမေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာပေါ့”

“ကိုထွဋ်မေမေကို ပြောပြလိုက်ပြီလား”

ကိုထွဋ်က အဝေးကို ငေးရင်း ခေါင်းကို ညင်ညင်သာသာ ခါယမ်းသည်။ ။

“မေမေသိလို့ တော့ မဖြစ်သေးဘူး နှင်းဆီ”

“ကိုထွဋ် မမက ပြန်မပြောဘဲနေပါ့မလား”

“သူမေမေ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို သိနေတာပဲ၊ ပြန်ပြောရဲမယ်မထင်ဘူး ”

နှစ်ဦးလုံး သက်ပြင်းပြိုင်တူချစ်ကြပြန်သည်။ ။

“လောကကြီးက မထင်မှတ်တာတွေများ ဖြစ်တတ်တယ်နော်၊ ကိုထင်ကျော်ကလည်း သက်သက် တွန်းခဲ့ တိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကိုထွဋ်ယုံတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုကြီးမှာ အဲဒီအကျင့်မျိုးမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးလွန်း

တယ်ကိုထွဋ်၊ သူ့ကို အစ်အောက်ပြီးမေးရင်းလည်း သူကသိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူသိသမျှ ပြောမှာ ပဲ”

“အခုအဲဒီလိုဖြစ်တာပဲ၊ မမတို့ ကသိပ်ပါးနပ်တာ၊ သူသိချင်တာလှည့်ပတ်မေးတော့ အကုန်ပေါ်တာပေါ့”

“ဟိုး တစ်ခါတွေ့တုန်းက ကိုထွဋ်ပဲ ကျေးဇူးရှင်ကြီး ပြောခဲ့သေးတာ”

“အခုလည်း ကြိဖန်ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာ ပေါ့ နှင်းဆီရာ၊ သူ့ကြောင့် မမကို အသိပေးပြီး ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဟုတ်ဖူးလား”

ကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည် ။

“မမက သိပ်လည်တာ၊ ကိုထွဋ်ကို တစ်ခုတော့ပြောတယ်၊ တနင်္ဂနွေည အိမ်ပြန်အိပ်ပါတဲ့ ၊ မေမေက အိပ်စေချင်တာလို့ ပြောတယ်၊ ကိုထွဋ်လည်း ဘာမှ ပြန်ပြောမနေတော့ပါဘူး၊ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တယ်လေ”

“နှင်းဆီတော့ အရမ်းစိုးရိမ်တာပဲ ကိုထွဋ်ရယ်”

ဆိုင်ပြင်ကို ငေးရီရင်း နှုတ်မှ ထွက်သည် ။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ နှင်းဆီရာ”

“နှင်းဆီ ကိုထွဋ်နဲ့ ဝေးရမှာ ကြောက်တယ်”

အသံက တိမ်ဝင်သွားသည် ။

ကိုထွဋ်က နှင်းဆီ၏ လက်များကို လာဆုပ်သည် ။

ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် လှုပ်ရှားနေမိပြန်တော့၏။

အခန်း(၂၀)

အတွေးတွေ ဟိုရောက်ဒီရောက်နှင့် ကိုထွဋ်ပြန်လာမည့် အချိန်ကို မျှော်သည် ။ လက်မှ နာရီကို ခဏခဏ၊ ကြည့်မိပြန်၏။

နွေလယ်တစ်နာရီကျော်အထိ ပြန်ရောက်မလာတော့မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်လာသည် ။ ငါ့ကို အခန်းထဲမှာ သော့ခတ်ထားခဲ့တာကိုထွဋ်မေ့နေလို့ လား၊ ကိုထွဋ်မေမေကအနားကခွာမရအောင် မသက်သာလို့လား။

အခန်းက ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာတွဲလျက် ရှိနေသည် မို့ ကိုထွဋ် ငါ့ကို စိတ်ချလက်ချ တံခါးပိတ်ထားခဲ့တာ လား အတွေးရောက်သေးသည် ။ မနက်စာ မစားရသေးသည် ကို သတိရမိသော်လည်း ဝမ်းနည်းစိတ် ဒေါသစိတ် တို့ ကြောင့် ဆာလောင်ရကောင်းမှန်းမသိ။

စာအုပ်စင်ပေါ်မှ စာအုပ်တွေကို ယူကြည့်ပြီး ဂနာမငြိမ်စိတ်ကြောင့် ဖတ်၍ မရပြန်။

နောက်ဆုံးတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ခွေအိပ်ရင်း ကိုထွဋ် သူ့ကိုပစ်ထားရက်တယ်ဟု တွေးကာ ကြေကွဲစွာ ခံစားနေရပြန်တော့သည် ။